

魔眼の匣の殺人

ชาตกร
กล่อง
ดวงตา
ปีศาจ

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

บาทกรกล่องดวงตาปีศาจ

魔眼の匣の殺人

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน

Kantie JK Takahashi แปล

มาตกรกล่องดวงตาปีศาจ
魔眼の匣の殺人

อิมามูระ มาซาฮิโระ เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

MAGAN NO HAKO NO SATSUJIN

Copyright © Imamura Masahiro 2019

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Akira Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0335-5

อิมามูระ, มาซาฮิโระ.

มาตกรกล่องดวงตาปีศาจ.– กรุงเทพฯ : บู้ค ไทม์, 2564.
376 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กานตี จารุกันต ทาคาฮาชิ, ผู้แปล. II. เอ็นตะ, ชิโอะ,
ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0335-5

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวราช นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

คุณรัตน์ พุ่มบุรพา

ศรฎา จันทร์สิริรุ่ง

กระต่ายสามขา

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

0-2415-2621, 0-2415-6507

จากใจสำนักพิมพ์

“คำทำนาย” มีอิทธิพลกับจิตใจคนได้มากแค่ไหน?

เพียงเพราะคำบอกเล่าอนาคตจากปากคนแปลกหน้า กลับสร้าง
ความเชื่อได้อย่างสนิทใจแล้วอย่างนั้นหรือ

จากผลงานเล่มแรก “ฆาตกรบ้านพักคนตาย” ปรากฏผู้สยงตายผู้อ่าน
ชาวไทย ก็ได้รับเสียงตอบรับอย่างล้นหลามจนต้องตีพิมพ์เล่มสองออกมา
ในชื่อ “ฆาตกรกล่องดวงตาปีศาจ” นับเป็นอีกครั้งที่นักเขียนหน้าใหม่อย่าง
อิมามุระ มาซาฮิโระ เจ้าของรางวัลอันทรงเกียรติ อายุกาวะ เท็ตสึยะ
(Ayukawa Tetsuya) และรางวัลอื่นๆ ได้สร้างปมปริศนาครั้งใหม่ และ
ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม

ความโดดเด่นในการเขียนเนื้อเรื่องยังคงแปลกใหม่ไม่ซ้ำใคร
บนพื้นที่ปิดตายตามสไตล์ของนักเขียนท่านนี้ การหยิบยกเรื่องความเชื่อ
ไสยศาสตร์ เข้ามาผูกปมได้อย่างน่าสนใจจนผู้อ่านเองต้องจมดิ่งสู่
บรรยากาศแห่งความโหดเหี้ยมของมนุษย์อีกครั้ง บางครั้งความเชื่อ
ก็ทำลายจิตใจของคนคนหนึ่งได้อย่างเจ็บแสบที่สุด...

สำนักพิมพ์ไดฟูกุภูมิใจนำเสนอผลงานเรื่องล่าสุดนี้ ด้วยเนื้อหา
สดใหม่และปกดั้งเดิมลายเส้นสวยสะพรั่งจาก เอ็นตะ ชิโอะ ให้กับผู้อ่าน
ชาวไทยได้เต็มตากันแล้วตอนนี้

สุดท้ายแล้วสิ่งสำคัญที่สุด ก็คือตัวของท่านเอง จริงหรือไม่? แล้ว
คำทำนายจะเป็นจริงหรือเป็นเพียงคำหลอกลวง ติดตามได้ในหน้าถัดไป

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

คำสาปที่เป็นจริงที่สุดคือการสาปคนคนนั้นซึ่งหน้า

คำทำนายอนาคตที่ไม่สร้างสิ่งดี ๆ ก็ไม่ต่างไปจากคำสาปซึ่งชี้หน้า
ให้คนที่เชื่อเดินไปสู่หายนะ

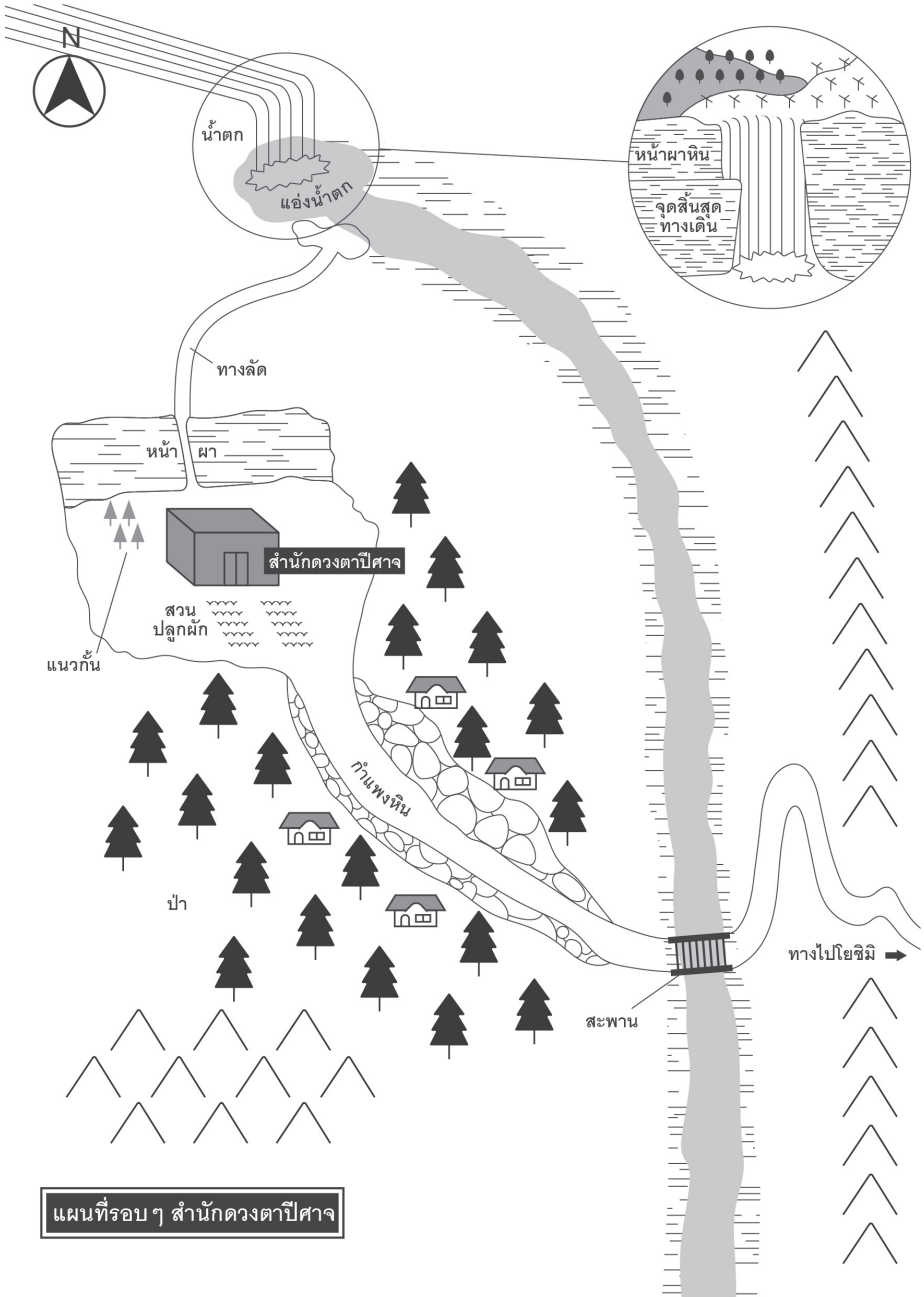
Kantie JK Takahashi

'ชายสองหญิงสอง รวมสี่คนต้องตาย'

ชาตกรกล่องดวงตาปีศาจ

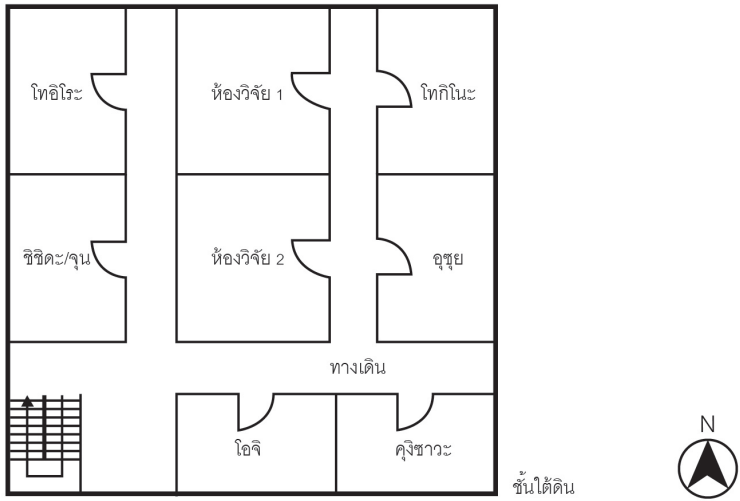
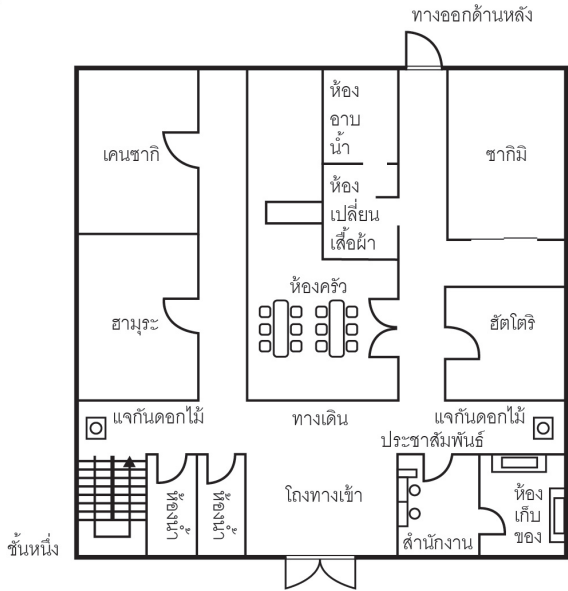
สารบัญ

บทนำ	ชมรมคนรักเรื่องลึกลับ (ใหม่)	11
บทที่ 1	กล่องดวงตาปีศาจ	34
บทที่ 2	ทำนายอนาคตและหยั่งรู้	103
บทที่ 3	หวาดระแวงกันเอง	168
บทที่ 4	อีรุโกะหายสาบสูญ	240
บทที่ 5	เปิดโปง	317
บทส่งท้าย	คำทำนายจากนักสืบ	353

แผนที่รอบๆ สถานีควบคุมตไฟฟ้า

ผังห้องในสำนักงานดวงตาปีศาจ

รายชื่อตัวละคร

ฮามุระ ยูซุรุ	นักศึกษาปีที่ 1 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค ประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
เคนซากิ ฮิรุโกะ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
โทอิโระ มาริเอะ	นักเรียน ม.5 มีพลังพิเศษวาดภาพทำนายอนาคตได้
คุจิซาวะ ชิโนบุ	นักเรียน ม.4 เป็นรุ่นน้องของโทอิโระ ที่ชื่นชอบเรื่องไสยศาสตร์ลึกลับ
โอจิ ทาคาชิ	พนักงานเงินเดือนหน้าตาหล่อเหลา นิสัยสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน
โทกิโนะ อากิโกะ	อดีตชาวเมืองโยชิมิ
ชิซิตะ อิวาโอะ	อาจารย์สังคมศาสตร์ เป็นคนเอาใจยาก
ชิซิตะ จุน	ลูกชายของอิวาโอะ เรียนอยู่ชั้นประถม
อุซุบุ ไรตะ	นักข่าวนิตยสาร 'แอตแลนติส รายเดือน'
ฮัตไตริ ยาสุโกะ	คนในหมู่บ้านโยชิมิ ทำหน้าที่รับใช้ 'ซากิมิ'
ซากิมิ	แม่หมอบผู้หยิ่งรู้อนาคต
อาเคจิ เคียวสึเกะ	อดีตประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ

เรียน คุณเคนซาคิ อิรุโตะ

ก่อนอื่นต้องขออภัยที่ไม่มีเวลาส่งคำทักทายช่วงปีใหม่ หวังว่าคุณคงสบายดีเหมือนเดิม อีกทั้งต้องขออภัยที่แจ้งข่าวช้าเกินไป เนื่องจากสถานการณ์หลายอย่างแตกต่างกับปีที่แล้วมากเหลือเกิน

เหตุการณ์ที่ทะเลสาบซาเบะอาช่วงฤดูร้อนปีที่แล้ว ซึ่งทำให้คุณพลอยตกเป็นผู้เสียหายไปด้วย ก่อให้เกิดข้อสงสัยว่า ข้อมูลในห้องวิจัยขององค์กรมาดาราเมะซึ่งควรจะถูกลบทิ้งไปหมดแล้ว อาจจะมีบางส่วนถูกเก็บซ่อนไว้ เป็นที่สนใจของทั้งตำรวจและหน่วยความมั่นคงอย่างมาก

ส่วนเรื่องเพื่อนของคุณที่บอกว่าไม่สามารถติดต่อได้ตั้งแต่ตอนนั้น ก็ยังไม่มีข่าวคราวคืบหน้าเลย แม้จะเจาะจงลงไปไม่ได้ว่า เป็นเพราะหน่วยความมั่นคงจับตัวเขาไว้ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับองค์กรมาดาราเมะ ผมคิดว่าเราไม่ควรเข้าไปเกี่ยวข้องมากนักจะดีกว่า

ทั้งที่เคยบอกไปแล้ว แต่คุณตอนนี้สิ

คุณน่าจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับองค์กรนี้อยู่ไม่น้อยเลย นั่นคงจะเป็นเพราะความสามารถพิเศษของคุณ โอ๊ะ ไม่ใช่สิ ขอกลับเข้าเรื่องเดิมก่อนนะครับ

ตามที่ผมเคยแจ้งไปแล้วว่า องค์กรมาดาราเมะมีศูนย์กลางอยู่ที่เมือง O จังหวัดโอคายามะ แต่ในระหว่างที่สืบไปเรื่อยๆ ก็พบว่า มีศูนย์วิจัยที่อาจเรียกได้ว่าเป็นสาขาย่อยขององค์กรนี้... ผมสืบมาจนมั่นใจแล้วว่ามันกระจายตัวอยู่ในแถบคินโด 1 แห่ง แถบคินคิ 2 แห่ง และแถบจุงคุอีก 1 แห่ง ซึ่งแต่ละแห่งมีหัวข้อวิจัยแตกต่างกันไป

หนึ่งในนั้นก็คือเมือง I เขตมากันเดิม จังหวัด W ซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุที่พวกคุณอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

หน่วยความมั่นคงได้เข้าตรวจสอบพื้นที่ตรงนั้นหมดแล้ว จนไม่เหลือจุดที่น่าสนใจอะไรอีก แต่ยังมีโชคดีเจอตัวคนที่เคยอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงเขตமாகันเดิมจนถึงเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว ถึงเจ้าตัวจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ก็ได้รับอนุญาตจากครอบครัวที่เหลืออยู่ เข้าไปดูข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ รวมทั้งสมุดบันทึก ทำให้พบข้อความน่าสนใจมาก และมันอาจใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงข้อเท็จจริงให้กับข้อมูลที่พวกคุณสืบมาได้ในคราวนี้ เพราะเนื้อหามองชี้ว่าห้องวิจัยที่เขตமாகันเดิม เคยมีการทดลองเกี่ยวกับพลังจิตเหนือมนุษย์

บทนำ : ชมรมคนรักเรื่องลึกลับ (ใหม่)

ซาบะอย่างซอสเทรียากินีแหละคือสมมุติฐานที่แท้จริง

ผมเพิ่งมองคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

มหาวิทยาลัยชินโคเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งภูมิภาคคันไซ¹ และตอนนี้ผมก็อยู่ในเซ็นทรัลยูเนี่ยน โรงอาหารที่ใหญ่ที่สุดในวิทยาเขตนี้

โรงอาหารแห่งนี้กรุมนั่งกระจุกบานใหญ่ มีโต๊ะไม้สีอ่อนและเก้าอี้วางเรียงอยู่เต็มไปหมด คาบเรียนช่วงเช้ากำลังจะจบลง เสียงของนักศึกษาค่อย ๆ ดังขึ้นจนห้องกว้างไม่เหลือเค้าความสงบเงียบเมื่อครู่นี้เลย

ผมย้ายไปนั่งโต๊ะมุมห้องเพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวาย พยายามไขข้อข้องใจของตัวเอง แต่พลันหันไปจ้องมองการเคลื่อนไหวของนักศึกษาคนหนึ่ง ซึ่งยืนถือถาดอยู่หน้าเคาน์เตอร์สั่งอาหาร

ใบหน้าที่ยังอ่อนเยาว์ ถ้าเดาไม่ผิด สาวน้อยร่างเล็กคนนั้นน่าจะอยู่ปีหนึ่งเหมือนผม เรือนผมสีน้ำตาลอ่อน ยาวเท่ากันเคลียไหล่ ทั้งหน้าตาและการแต่งตัวดูเรียบร้อย ไม่โดดเด่น หากเดินสวนกันในมหาวิทยาลัยก็คงจำไม่ได้แน่ ๆ ระหว่างรออาหาร สาวน้อยซึ่งผมไม่รู้จักชื่อ เดินไปหยิบข้าวเปล่ากับซूपเต้าเจี้ยวที่มุมด้านข้าง

เออะ หล่อนสั่งอะไรไปนะ ผมเริ่มตั้งสมมุติฐานทันที

เนื่องจากเธอสั่งข้าวเปล่า ก็ต้องตัดอาหารประเภทข้าวหน้าต่าง ๆ หรืออาหารฝรั่งพวกพิซซ่า และพาสต้า ซึ่งเป็นอาหารจำพวกแป้งออก

¹ภูมิภาคคันไซ อยู่โซนตะวันตกของญี่ปุ่น มีเมืองโอซากะเป็นเมืองหลัก

ไปก่อน ราเมง อุดมก็ตัดออกด้วยเหตุผลเดียวกัน เอ ยังมีข้อมูลอื่นเพิ่มอีกไหมนะ

ข้างหน้าหล่อนมีกล่องใส่สลัดและซูป แต่ไม่มีแววว่าจะเคี้ยวมือไปตัก เป็นไปไม่ได้ว่าสาว ๆ วัยนี้จะไม่กินผัก ผมเลยเดาว่าเมนูที่เธอลังน่าจะมีผักอยู่ในนั้น ดังนั้นพวกหมูทอดทงคัตสึและแฮมเบิร์กที่มีเนื้อเป็นส่วนประกอบหลัก ก็ตัดออกไปได้เช่นกัน

ถ้าเช่นนั้นมีความเป็นไปได้ว่าจะสั่งอาหารจานเดียว อย่างพวก ผัดผักรวม หมูผัดซิง หรือไก่เมนูประจำวันซึ่งมีผักให้อยู่แล้ว ดังนั้นที่ต้องดูเป็นพิเศษคือเรื่องราคา พวกเมนูจานเดียวส่วนมากจะเป็นเมนูจานใหญ่พิเศษ ซึ่งพวกนักศึกษาชายชมรมกีฬาชอบกัน ให้อยู่ละ แต่ราคาอยู่ในระดับห้าร้อยเยน บวกกับข้าวเปล่าราคาหกสิบเยน กับซูปเต้าเจี้ยวราคาสามสิบเยนแล้ว ก็เกือบ ๆ หกร้อยเยนเลยทีเดียว ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ราคานี้ก็ดูแพงเกินค่าอาหารกลางวันของนักศึกษาหญิงไปหน่อย แม้ว่าหล่อนจะเป็นสมาชิกชมรมกีฬา แต่ไม่น่าจะมีการฝึกซ้อมอย่างหนักในช่วงเข้าวันธรรมดาแบบนี้หรอก เมื่อเทียบดูแล้ว เมนูประจำวันซึ่งรวมข้าวกับซูปเต้าเจี้ยว ราคาสี่ร้อยสามสิบเยนเป็นราคาที่เป็นไปได้มากกว่า

ผมมองไปที่กระดานเมนูประจำวันเพื่อเช็คเมนู วันนี้มีเมนูให้เลือกสองอย่างคือ ‘แฮมเบิร์กเต้าหู้’ และ ‘ซาบะย่างซอสเทรียากิ’ แถมแต่ละเมนูยังมีผักเคียงต่างกันด้วย อืม...สาว ๆ น่าจะเลือกเมนูชุดประจำวันหรือเปล่านะ

ถ้าฉัน ‘แฮมเบิร์กเต้าหู้’ กับ ‘ซาบะย่างซอสเทรียากิ’ จะเป็นชุดไหนกันแน่ ถ้าเป็นเมนูที่สาว ๆ ชื่นชอบ ก็น่าจะเป็นแฮมเบิร์กเต้าหู้แคลอรีต่ำหรือว่าจะเป็น...

“หืม?”

ภาพที่ผมเห็นอยู่เบื้องหน้า หล่อนเดินไปที่มุมแจกวาชนะแล้วหยิบ

ตะเกียบออกจากตู้ ไม่ได้จับช้อนหรือมีดเลย หมายความว่าเมนูที่สั่งไม่ใช่แฮมเบิร์กเต้าหู้

ไม่สิ รอก่อน จะใช้ตะเกียบกินแฮมเบิร์กเต้าหู้ก็เป็นไปได้นี่นา แถมการใช้มีดกับส้อมเพื่อกินอาหารในโรงอาหารแบบนี้ก็ดูแปลกไปหน่อย

จากสองตัวเลือกตัดเหลือแค่หนึ่ง ผมลังเลอยู่ชั่วครู่ ก็นึกขึ้นได้ว่า หล่อนรับซูปเต้าเจี้ยวมาในตอนแรก จำได้ว่าในซูปเต้าเจี้ยวมีเต้าหู้อยู่แล้ว ถึงจะรักสุขภาพแค่ไหน แต่จะมีคนสั่งเต้าหู้ซู้กันทุกเมนูด้วยหรือ

ต้องเป็นชาวบะยังซอสเทรียากิแน่ๆเลย! ถ้าหล่อนเป็นคนคิดอะไร เหมือนคนทั่วไปนะ! เมื่อชักนำความคิดสู่บทสรุปที่ตัวเองพอใจแล้ว ผมก็ยื่นใฝ่รอกำตอบอย่างสงบนิ่ง

หล่อนรับอาหารจากเคาน์เตอร์แล้วเดินมาทางผมที่ยืนอยู่ สิ่งที่อยู่ในถาดนั้นคือ...

อาหารปรุงด้วยซอสสีน้ำตาลส่งควันร้อนฉุย และมันคือ

‘ยากิโซบะ’

ผมได้แต่มองตามหลังไปอย่างไร้เรี่ยวแรง

ไม่สิ ผมรู้ แม้เป็นเรื่องเข้าใจยากสำหรับคนที่เติบโตในภูมิภาคโทโฮคุ (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น) อย่างผม แต่ก็พอจะรู้ว่า ย่านกลางเมืองโอซากะแถบนี้ มีวัฒนธรรมการกินอาหารประเภทแป้งกับข้าวสวอยอย่างฝังรากลึก ในเมืองมักจะมีเมนูข้าวกับยากิโซบะ หรือข้าวกับโอโคโนมียากิเป็นประจำ

แต่สาวน้อยท่าทางเรียบร้อยคนนี้ จะเป็นสาวคันไซแท้ๆ แบบหนักหน่วงไปได้อย่างไรกัน ผมจมดิ่งสู่ความฟ่ายแพ้งจนได้แต่มองเงิบ

“...ไม่ถนัดอย่างที่คิดเลยนะ”

คำพูดของใครบางคนที่จะรอนานแค่ไหนก็ไม่มีวันได้ยินอีกแล้ว

ผมนึกและบอกตัวเอง ด้วยเสียงของเขาที่ได้ยินอยู่ในใจคนเดียว

ระหว่างกำลังซึ่มซึบความรู้สึกพ่ายแพ้อยู่ นั้น รอบตัวก็เต็มไปด้วย นักศึกษาซึ่งหลังไหลเข้ามายังโรงอาหารไม่ขาดสาย ที่นั่งริมผนังกระจก มองเห็นทิวทัศน์เป็นทำเลที่ทุกคนต่างต้องการนั่ง มีทั้งจองให้เพื่อน และ ถือถาดอาหารมองหาที่นั่งของตัวเอง ผมรีบเก็บสมุดโน้ตและเครื่องเขียน ต่าง ๆ ซึ่งวางเรียงรายบนโต๊ะ แล้วรีบเดินออกไปก่อนจะถูกความวุ่นวาย ในช่วงมือกลางวันคุกคืบ

ผมไม่ได้พักเที่ยงในโรงอาหารนี้มาสักพักใหญ่ๆ แล้ว

เพราะอดคิดถึงผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าเป็นประจำเมื่อก่อนไม่ได้ และยิ่งทนไม่ได้ ที่คนในโรงอาหารไม่มีใครรู้สึกถึงการหายไปของเขา

พอหันไปมองโต๊ะที่เคยนั่งเมื่อครั้ง มีชายหญิงคู่หนึ่งท่าทางสนิทสนมกันมานั่งแทน ทำให้รู้สึกเหมือนถูกบอกร่ำไห้ว่า ตรงนี้ไม่มีที่ให้แก่นั่งแล้วนะ ผมจึงรีบออกไปทันที

แม้จะเป็นวันที่ท้องฟ้ากระจ่างสดใส แต่พวกนักศึกษาในวิทยาเขต ต่างสวมเสื้อคลุม และไหลห่อด้วยความหนาวกันทุกคน เวลาผ่านไป เข้าสู่เดือนพฤศจิกายน ประเทศญี่ปุ่นย่างเข้าฤดูหนาวตามปกติ

“น่าจะได้เวลาแล้วสินะ”

ผมเดินสวนผู้คนที่กำลังหลังไหลเข้าไปในโรงอาหาร พลางหยิบ สมาร์ทโฟนออกมาเพื่อทำงานให้เสร็จ มีสายที่ไม่ได้รับเป็นเบอร์เดียวกัน เรียงรายอยู่ในประวัติการโทร. ผมแตะเบอร์นั้นเพื่อโทร.ออก

หลังจากนั้นไม่กี่สิบวินาที สัญญาณเสียงก็หายไป ปลายสายเงียบ รวากับมีความต่างของเวลา แบบตอนโทร.ทางไกลไปต่างประเทศไกล ๆ อย่างบราซิล ก่อนจะมีเสียงตอบรับเหมือนคนง่วงนอน

“ฮาไหล...”

ผมตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แบบเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองตาม
สนามบินชอบทำกัน

“ฮึรุโกะ ตื่นหรือยัง ถ้าไม่ออกมาตอนนี้ จะไม่ทันเข้าเรียนตอน
บ่ายนะ”

หลังจากได้ยินเสียงผู้ตื่นไปตื่นมาอยู่ในผ้าห่มอย่างซ้เกี้ยว ปลาย
สายตอบกกลับมาว่า

“ไม่ไหวหรอก”

เสียงผู้ฟังไม่ชัดยิ่งกว่าเดิม

ฮึ่ม มุดผ้าห่มหนีอีกแล้วสินะ

“วิชาศานาคุณใหม่วันนี้ละ นับเวลาเรียนแทบจะไม่พอแล้วนะ”

“นี่ ฮามุระ ยูซุรุ ความสุขนะไม่ต้องไปปรับตามหามันก็ได้ บางที่
มันอาจจะอยู่ข้างหน้าเราที่แหละ เพียงแต่เรามองไม่เห็นแค่นั้นเอง”

“ที่จะเจอนะไม่ใช่ความสุขหรอก แต่เป็นความตกต่ำล้วนๆ”

“ใจร้าย”

เมื่อคิดว่าส่งพลังทำลายล้างจิตใจหล่อนได้พอสมควร ผมก็วางหู
เรื่องทำนองนี้กลายเป็นเรื่องปกติสำหรับผมไปแล้ว

พอจบชั่วโมงเรียนภาคบ่าย ผมตรงไปร้านเดิมที่คุ้นเคย

ทางเดินตั้งแต่มหาวิทยาลัยยาวไปจนถึงสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด
มีผู้คนคึกคัก ต้นไม้เรียงรายเป็นแนวยาวริมถนน ระหว่างทางมีทั้งร้าน
สะดวกซื้อ ร้านอาหาร ไปจนถึงอะพาร์ตเมนต์สำหรับนักศึกษา แต่ถ้า
เดินออกจากประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัยไปทางขวามือ จะเป็นย่านที่พัก
อาศัยอันเงียบสงบ

เมื่อเดินไปตามทางเรื่อย ๆ จนมองเห็นทางแยกเล็ก ๆ จะเห็นตึก
อเนกประสงค์ตั้งอยู่หัวมุมถนน และคาเฟ่ร้านประจำของผมอยู่ชั้นล่าง
ใต้ตึก ร้านนี้แปลกตรงที่ลูกค้าเข้ามาไม่ขาดช่วง แต่ไม่เคยเห็นลูกค้าแน่น

จนเต็มร้านเลยสักครั้ง

ผมนั่งลงตรงที่ประจำ ซึ่งเป็นโต๊ะสำหรับสี่คน สาวเสิร์ฟหน้าตา
คุ้นเคยไม่ทำหน้าประหลาดใจสักนิด กับการสั่งครีมโซดาซึ่งเป็นเครื่องดื่ม
ผิดฤดูกาลของผม

เมื่อนั่งจะเสียดครีมโซดาไปได้สักครู่หนึ่ง ผมกะเวลาดื่มให้หมด
แก้วพร้อมๆ กับเสียงกระดิ่งประตูร้าน แต่เสียงเหยียบพื้นกระดานต่างไป
จากคนอื่น ก็ทำให้ผมรู้ได้ทันทีว่าเป็นคนที่กำลังรออยู่ จึงหันไปมอง

“ไง ฮามูระ”

สาวสวยรูปร่างบอบบางปรากฏตัวขึ้น ก่อนจะพับเสื้อโค้ตสำหรับ
ฤดูใบไม้ร่วงพาดกับพนักเก้าอี้ เสร็จแล้วนั่งลงตรงหน้า พร้อมกับส่งยิ้ม
ทักทาย เสียงใส่ฟังไพเราะราวกับเครื่องเป่าลมทำจากไม้ชั้นดี เรียกความ
สนใจจากคนในร้านให้หันมามองได้ไม่ยาก

สาวสวยคนนี้แหละที่นอนตื่นสาย เทียงแล้วก็ยังไม่ยอมตื่น แถม
ยังทำเสียง ‘ฮาไหล’ ทางโทรศัพท์ หล่อนจะเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจาก

เคนซากิ ฮิรุโกะ เรียนอยู่คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโต
เหมือนผม แต่เป็นนักศึกษาปีสองอายุมากกว่าหนึ่งปี และเป็นสมาชิก
ชมรมคนรักเรื่องลึกลับเพียงคนเดียวนอกจากผม

“ฉันสั่งกาแฟดีไหมนะ ส่วนฮามูระเอาโกโก้ไหม”

ฮิรุโกะสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม โดยไม่สนใจแก้วเครื่องดื่มซึ่งดูจืดจาง
แล้วตรงมุมโต๊ะ เพราะหล่อนรู้ดีว่าการสั่งครีมโซดาที่โต๊ะนี้ เป็นธรรมเนียม
สำคัญสำหรับผม

ผมรู้จักกับฮิรุโกะช่วงหน้าร้อนในคาเฟ่แห่งนี้

ตอนนั้นชมรมคนรักเรื่องลึกลับมีผู้ก่อตั้งเป็นรุ่นพี่ อายุมากกว่า
สองปีชื่อ อาเคจิ เคียวสึเกะ ฮิรุโกะปรากฏตัวขึ้น ตอนพวกผมกำลัง
วางแผนช่วงวันหยุดฤดูร้อนพอดี หลังจากนั้นก็เกิดเรื่องขึ้นมากมาย จน

สุดท้ายฮิรุโกะเข้ามาเป็นสมาชิกชมรมแทนคุณอาเคจิ ทำให้ชมรมคนรักเรื่องลึกลับกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

สำหรับนักศึกษาปีหนึ่งอย่างผม กลับต้องมารับผิดชอบตำแหน่งประธานต่ออนัน มีแต่เรื่องน่าหนักใจมากมาย แต่ถ้ามีฮิรุโกะอยู่ด้วยละก็ทุกอย่างน่าจะไปได้ดี

ทว่า...

ทุกวันอังคารและวันศุกร์หลังเลิกเรียนช่วงเช้า ช่วงพักเที่ยงถูกกำหนดให้เป็นวันทำกิจกรรมของชมรมคนรักเรื่องลึกลับ(ใหม่) ทั้งที่เป็นกิจกรรมครั้งแรกของชมรมแท้ๆ แต่ฮิรุโกะกลับไม่มาเอาเสียตื้อๆ

ในที่สุด ผมก็ถูกปล่อยให้รอกอย่างไร้ความหวัง จนต้องโทรศัพท์ไปตามตัว ถึงได้รู้ว่าเวลาผ่านไปจนจะหมดเวลาพักเที่ยงแล้ว แต่หล่อนก็ยังอยู่ในผ้าห่มที่บ้าน ฮิรุโกะเป็นลูกคุณหนูซึ่งได้รับการอบรมมาอย่างดี แต่กลับเป็นคุณนายต้นสายตัวจริงที่หมดหนทางเยียวยา

พอชักใช้ไล่ความถึงได้รู้ว่าเป็นเพราะเหตุนี้เอง ฮิรุโกะจึงขาดเรียนอยู่เป็นประจำ ตั้งแต่ปีที่แล้วยังเก็บหน่วยกิตไม่ครบตั้งสามวิชา นับว่าเป็นวิกฤติเกือบจะต้องซ้ำชั้นอีกปี แรกๆ คิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่ไม่ค่อยได้เห็นหน้าในมหาวิทยาลัยเลย ไม่นึกว่าจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรแบบนี้

“แต่ตอนไปเข้าค่ายหน้าร้อนก็ตื่นเช้าปกตินี่นา”

พอลามไปอย่างนั้น ฮิรุโกะก็ทำหน้าที่ตาบึงตั้งใส่

“นี่ ฉันน่าจะไม่ได้แกร่งถึงขนาดนอนหลับดูลูกได้ ‘ในเวลาแบบนี้’ หรือกันนะ”

ก็จริง

“แต่ถ้าซ้ำชั้นก็ต้องมาเรียนปีเดียวกับผมเลยนะ”

“เธอนี่ปากคอเราะร้ายไม่เบาอะ”

หล่อนน่าจะไม่ใช่ตัวขี้ ฮิรุโกะเอานิ้วม้วนผมสีดำขลับด้วยท่าทางกังวลใจ แต่แล้วใบหน้านั้นก็กลับดูมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง พร้อมเอามือ

ประสานกันก่อนจะพูดประโยค 'ที่คุ้นเคย' ออกมา

“ฮามูระ มาตกลงกันเถอะ”

ด้วยเหตุนี้ เราจึงหยุดกิจกรรมช่วงพักกลางวันไว้ก่อน ผมตกลงทำสัญญาว่าจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการจัดตารางเวลาเข้าเรียนให้ฮิรุโกะ และโทรศัพท์เตือนเพื่อไม่ให้เข้าเรียนสาย แลกกับการเลี้ยงเครื่องดื่มหลังเลิกเรียน

“จริงๆ แล้ว ฉันนอนตื่นสายเพราะมัวแต่ทำการบ้านที่เธอให้มานั่นแหละ”

ว่าแล้วฮิรุโกะก็หยิบหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กขึ้นมาสองเล่ม เล่มหนึ่งเป็นนิยายของนักเขียนเรื่องลึกลับสืบสวนผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งใครๆ ก็รู้จักดี อย่าง อกาธา คริสตี้ ส่วนอีกเล่มเป็นของโยโกมิโซะ เซชิ หนังสือทั้งสองเล่มนี้ผมให้ห่อซ่อนยืมไปเมื่อหลายวันก่อน

ฮิรุโกะเป็นคนมีความสามารถในการตั้งสมมุติฐานไขคดีต่างๆ เป็นคนที่แม้แต่ตำรวจก็ยังยอมรับ ที่ผ่านมาก็ได้รางวัลมากมาย แต่กลับไม่ค่อยได้อ่านนิยายแนวลึกลับสืบสวนเลย ผมจึงรวบรวมหนังสือหลายเล่มมาให้อ่าน เพื่อจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันหลังจากอ่านจบแล้ว และเป็นกิจกรรมของชมรมคนรักเรื่องลึกลับ

น่าแปลก ทั้งที่เวลาอยู่ในที่เกิดเหตุจริง ไม่ว่าจะเป็นเบาแสเล็กน้อยแค่ไหน ฮิรุโกะก็จะสังเกตเห็นมันอย่างง่ายดาย และค้นหาความจริงได้ในที่สุด แต่พอเป็นเรื่องแต่งแนวนี้กลับคิดอะไรไม่ออกเสียเป็นส่วนใหญ่

โดยเฉพาะพวกกลอุบายต่างๆ และวิธีที่คนร้ายใช้ในเรื่อง ซึ่งผู้แต่งนำมาใช้เพื่อหลอกคนอ่าน ฮิรุโกะกลับตกหลุมพรางนี้อย่างง่ายดาย และสุดท้ายผมสมารถโทรของผมก็จะมีข้อความบอกความรู้สึกส่งมาว่า

“อ่านจบแล้ว มันน่าโมโห”

คราวนี้คงถูกนิยายตั้งเรื่องหนึ่งของอากาธา คริสตีปั่นหัวเอา

“อุตสาห์อ่านไปด้วยความเป็นห่วง สุดท้ายก็มาหลอกกัน เธอจะหัวเราะเยาะฉันก็ได้นะ แต่นิยายลึกลับสืบสวนมีแต่คนใจร้ายทั้งนั้นเลย”

หล่อนขมวดคิ้วได้รูปแสดงความโกรธ

เพราะผมอยากเห็นหล่อนทำหน้าที่แบบนี้ จึงตั้งใจเลือกเล่มนั้นมาให้ แต่ถึงจะเอาผิดมาจี้คอ ผมก็ไม่มีทางสารภาพออกมาหรอก

“นี่มันหยาบกันชัดๆ พอเริ่มสนุกไปกับเนื้อเรื่อง สุดท้ายก็มาติดกับดัก”

ผมทำหน้าที่สงบเสียงมพลางตีมือโกโก้หวานๆ ช่วงเป็นวันที่เสียงสงบดีจริงๆ

ผมกับรุ่นพี่คนสวยนั่งพูดคุยกันเรื่องนิยายลึกลับสืบสวนอย่างจริงจัง นี่คงจะเป็นชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยอย่างที่ผมคิดฝันไว้ แต่...

...มันช่างเจ็บปวด

ทุกครั้งที่เพลิดเพลินกับการใช้เวลาอันสงบเรียบง่าย ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจ รวากับเป็นการย้ำเตือนว่า หอกเย็นยะเยือกที่ปักลึกในหัวครั้งนั้น ยังไม่หายไปไหน

ใช่แล้ว

ฤดูร้อนที่ผ่านมาพรากอะไรมากมายไปจากผม ผมรอดชีวิตมาได้ ทั้งยังรู้ตัวคนร้าย สถานการณ์ก็คลี่คลาย แต่ปริศนาที่ยังคงน่าสงสัยมากที่สุดคือ...องค์กรซึ่งเป็นต้นเหตุของเรื่อง ยังไม่มีเบาะแสอะไรเข้ามาเลย ส่วนข่าวคราวของเหตุการณ์ที่พวกผมไปเจอมา ก็ไม่มีอะไรคืบหน้ามาได้ระยะหนึ่งแล้ว ระหว่างที่ไม่มีข่าวอะไรใหม่ๆ เข้ามา ก็ทำให้ความสนใจลดน้อยลงเรื่อย ๆ รวากับว่าที่ผ่านมาเป็นแค่ฝันร้าย และสลายไปกับไอร้อนของฤดูร้อน

น้ำแข็งในแก้วซึ่งถูกย้ายไปวางที่มุมโต๊ะเริ่มละลาย หล่นลงกระทบกันแก้วเสียงดัง กริ่ง!

ความหงุดหงิดในใจนี้ อาจจะไม่มีความจำเป็นไปตลอดกาลเลยก็ได้
“บางที นี่อาจจะเป็นเบาะแสใหญ่สำหรับเราก็ได้นะ”

วันทำกิจกรรมชมรมครั้งถัดมา ผมยื่นนิตยสารเล่มหนึ่งให้อิรุโกะดู
ตรงโต๊ะประจำ

อิรุโกะเพิ่งจะมาถึง และกำลังยกมือขึ้นเพื่อส่งเครื่องดื่ม รู้สึกได้ถึง
ความตื่นเต้นของผม จึงลดมือลงแล้วรับนิตยสารไปอ่าน

‘นิตยสารรายเดือนแอตแลนติส’

หน้าปกเป็นภาพวาดท้องฟ้าสีหม่น มีก้อนเมฆกำลังก่อตัวเป็นพายุ
ข้างใต้มีอาคารคล้าย ๆ หอคอยบาเบล พร้อมตัวอักษร ‘รูปชวนช็อก!
มังกรยักษ์แห่งคาสีมีงะอูระ’ ‘อาถรรพณ์โงมคัมภีร์คิบูมิอยู่จริง’ ‘โครงการ
ฟื้นคืนชีพโนบุนางะของรัฐบาล’ พาดหัวด้วยอักษรตัวใหญ่เตะตา กับ
เนื้อหาซึ่งอ่านแล้วชวนให้สงสัย

นิตยสารรายเดือนฉบับนี้ลงแต่เรื่องมนุษย์ต่างดาว วิญญาณ และ
ตำนานเมืองความเชื่อแนวลึกลับ ตลอดจนเรื่องลึกลับต่าง ๆ ก่อนข้าง
‘ได้รับความนิยมและสร้างความศรัทธาให้แฟน ๆ แม้จะเป็นนิตยสารที่
ค่อนข้างเฉพาะกลุ่มอย่างมาก แต่ก็มีประวัติอันเก่าแก่ถึงสี่สิบปีนับตั้งแต่
เล่มแรก หัวหน้ากองบรรณาธิการเป็นที่คุ้นหน้ากันดีตามรายการโทรทัศน์
ซึ่งนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องลึกลับ หลังจากอ่านจบ อิรุโกะเงยหน้ามองผม
เพราะต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม

“วันนี้เพื่อนร่วมห้องพูดอะไรบางอย่างแปลกดี”

ปกติผมก็ไม่ได้สนิทสนมอะไรกับเพื่อนคนนั้นมากนัก แต่บังเอิญ
มีคนเห็นผม (ซึ่งดูไม่น่าจะมีสาว ๆ เข้ามาพัวพัน แต่จริงๆ แล้วไม่มีเพื่อน
ต่างหาก) นั่งคุยกับสาวสวยอย่างสนิทสนมในคาเฟ่แห่งนี้ เขาจึงเข้ามา
คุยกับผมก่อนอย่างที่ไม่เคยมีใครทำ

“เขาชมว่า ‘ไม่นึกเลยว่าจะมีแฟนสวยขนาดนั้น วางใจไม่ได้เลย
นะ’”

น้ำเสียงของผมฟังดูไม่น่าเชื่อถือสำหรับฮิรุโกะ

“แล้วความจริงเขาว่าไงหรือ” พอถูกสายตาของฮิรุโกะมองอย่าง
รู้ทัน ผมจึงสรวลพินในที่สุด

“เขาเข้ามาถามอย่างเป็นห่วงว่า ผมกำลังถูกชักชวนให้เข้าศาสนา
หรือขายตรงอะไรที่ไม่ค่อยดีหรือเปล่า เมื่อจะให้คำปรึกษาอะไรได้นะ”

ฮิรุโกะคอดกด้วยความผิดหวัง เพราะรู้ดีว่าเป็นคำพูดซึ่งฟังแล้ว
ต่างรู้สึกแย่ทั้งคู่ ผมจึงเลือกจะไม่พูดออกมาตั้งแต่แรก

พอผมอธิบายให้เพื่อนคนนั้นฟังเกี่ยวกับชมรมคนรักเรื่องลึกลับ เขาก็
พูดถึงเหตุการณ์ที่ทะเลสาบซาเบะอาขึ้นมา

“พูดถึงเหตุก่อการร้ายนั้นแล้ว มีคนที่นายรู้จักเกี่ยวข้องด้วย
หรือเปล่า”

เหตุก่อการร้ายที่ไม่เคยมีใครพบเห็นมาก่อนที่ทะเลสาบซาเบะอา
เป็นที่พูดถึงในมหาวิทยาลัยอยู่พักใหญ่กว่า มีคนในชมรมภาพยนตร์และ
ชมรมการแสดงอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ส่วนเรื่องเหตุฆาตกรรมสุดสยอง
ที่พวกเขาไปพบเจอมา ผมและฮิรุโกะ คงจะไม่เปิดเผยให้ใครรู้ เพราะ
ว่าข้อมูลของเหตุการณ์ก่อการร้ายครั้งนี้ มีความพิเศษและทำให้โลก
ต้องสั่นสะเทือน ประกอบกับทางบ้านของฮิรุโกะ ตระกูลเคนซาคิที่เมือง
โยโกฮามา เป็นตระกูลดังประกอบธุรกิจหลายประเภท จึงใช้อำนาจ
ปิดข่าวเอาไว้

“เขาเป็นแฟน‘แอตแลนติส รายเดือน’อยู่นะ แคมยังบอกว่าก่อนจะ
เกิดเหตุก่อการร้ายนั้น แอตแลนติส รายเดือนได้บอกล่วงหน้าแล้ว”

“หมายความว่ามีการส่งจดหมายเตือนเกี่ยวกับการก่อเหตุมาที่กอง
บรรณาธิการนั่นหรือ”

ฮิรุโกะทำเสียงแข็งแล้วชะเง้อกลับไปข้างหน้า

เมื่อลองสืบประวัติหัวหน้ากลุ่มผู้ก่อการร้าย นายฮามะซากะ
โทโมโนริ ก็พบว่ามีส่วนที่พูดถึงเขาอยู่บ่อยๆ แต่ไม่เคยได้ยินว่ามีการส่ง

คำเตือนล่วงหน้าการก่อเหตุเลยสักครั้ง

“เปล่า ถ้าจะพูดให้ถูกคือมันไม่ใช่การบอกล่วงหน้า แต่เป็นการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าต่างหาก”

ผมเปิดหน้านิตยสารชี้ให้อีริโกะดู เนื้อหาในเล่มประจำเดือนกรกฎาคมซึ่งออกวางขายปลายเดือนมิถุนายน

ต้องบันทึก! ข้อความน่าขนลุกที่ส่งมาถึงกองบรรณาธิการ ‘แอตแลนติส รายเดือน’ ไฟไหม้ตึกนั้นได้ถูกทำนายไว้ก่อนแล้ว!?

เรื่องเกิดขึ้นหลังมีจดหมายไม่ระบุตัวตน ส่งถึงกองบรรณาธิการของเราเมื่อเดือนเมษายนปีนี้ เนื้อหามีแต่การทำนายอนาคตที่อ่านแล้วไม่เป็นมงคลเอาเสียเลย จึงได้แต่ถอนหายใจเพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้รับจดหมายและอีเมลซึ่งส่งมาป่วนเล่นๆ ทำได้แค่ส่งให้สมาชิกในแผนกอ่านแล้วทิ้งไว้อย่างนั้นไม่ได้นำมาใช้อะไร

ทว่า สองเดือนหลังจากนั้นประมาณต้นเดือนมิถุนายน มีคนในแผนกอ่านหนังสือพิมพ์แล้วเกิดความสงสัยขึ้นมา

“อะไรกัน เรื่องเหมือนกับในจดหมายที่เคยส่งมาเลยนี่นา”

เขาวนนั้นก็คือเหตุไฟไหม้ตึกที่ย่านท่องเที่ยวของโอซากะมินามิ คงจะมีหลายคนรู้ข่าวนี้ดี ไฟเริ่มไหม้จากแก๊สระเบิดที่ครัวชั้นสอง แล้วลามไปยังย่านท่องเที่ยวซึ่งเป็นทางแคบๆ อีกทั้งการจราจรหนาแน่น จึงดับเพลิงได้ล่าช้า เหตุการณ์นี้ทำให้มีคนตายถึงสิบสองคน และสิ่งที่ทำให้คนในสังคมต้องเสียขวัญ คือภาพความตื่นตระหนกของพวกเขาผู้ประสบเหตุซึ่งติดอยู่ในตึกที่เกิดไฟไหม้ มีคนถูกไฟลวกท่วมตัวตื่นทรนทรายกระโดดลงมาจากตึก บ้างก็กรีดร้องพยายามใช้มือจับคนที่มุงดูเพื่อขอความช่วยเหลือ ทำให้เกิดความโกลาหลอย่างมาก

พวกเรารีบไปค้นจดหมายที่เก็บเข้าลิ้นชักไปแล้วออกมาอ่าน จึงอะใจกับข้อความต่อไปนี้

ศุภกรที่สองของเดือนมิถุนายน เมืองโอซากะ ผู้คนจำนวนมาก จะถูกเผาจนต้องหนีไฟลอนลาน

ทั้งกองบรรณาธิการรัฐสภาสวีเดนก็กลัว มันช่างแม่นยำจนน่าขนลุก อะไรอย่างนี้ ถ้าแค่บอกเรื่องไฟไหม้ที่โอซากะ ก็เป็นเรื่องที่แทบจะเกิดขึ้น ทุกวันอยู่แล้ว แต่การทำนายแม่นยำแม้กระทั่งวันเกิดเหตุที่ระบุแน่นอน ไปจนถึงคำอธิบายภาพเหตุการณ์เช่น ‘ผู้คนจำนวนมาก’ และ ‘ถูกเผาจนต้องหนีไฟลอนลาน’

อีกทั้งคำทำนายยังมีต่ออีก

‘วันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนสิงหาคม จะมีผู้ตายพื้นดินซีฟเป็นจำนวนมาก ใกล้เคียงทะเลสาบเขตจังหวัด S ความบ้าคลั่งนั้นดูราวกับ ภาพวาดนรกภูมิ’

ประโยคนี้ทำให้ทั้งกองบรรณาธิการจมดิ่งสู่ความเงิบ หรือว่า จดหมายฉบับนี้จะเขียนทำนายอนาคตจริง ๆ ถ้าจันนั้นไปอีก สองเดือนข้างหน้า ในเดือนสิงหาคมก็จะเกิดเหตุการณ์ใหญ่ที่เรียกว่า ‘ภาพวาดนรกภูมิ’ ตามคำทำนาย

คนที่ส่งจดหมายนี้มาเป็นใครกัน เขาล่วงรู้อนาคตได้อย่างไร และส่งจดหมายนี้มาที่กองบรรณาธิการของเราเพื่ออะไร ทางเราจะพยายามหาตัวผู้ส่งจดหมายนี้อย่างสุดความสามารถ พร้อมทั้งภาวนาว่าขออย่าให้มีเหตุร้ายใด ๆ เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคมที่จะถึงนี้เลย

ย้ำอีกครั้งว่านิตยสารเล่มนี้เป็นเล่มที่ออกเดือนมิถุนายน

ไม่ว่าทางกองบรรณาธิการนิตยสารแอตแลนติส เชื่อเรื่องทำนายอนาคตนี้จริงจังแค่ไหน แต่สัมผัสได้ว่าเป็นบทความที่ผ่านการคิดคำนวณมาอย่างดีแล้วว่า ถ้าหากเกิดเหตุทำนองนี้อีก ก็จะเป็นเรื่องที่เอามาขายได้

สิริโกะกัมหน้าอ่านบทความที่เต็มไปด้วยการชวนเชื่อ แต่แล้วเงยหน้ามองผมด้วยท่าทางยังไม่ค่อยเข้าใจ

“เป็นการทำนายที่แม่นยำก็จริง แต่มันเกี่ยวกับพวกเราอย่างไรหรือ”
ผมไม่ตอบ แต่ยื่นนิตยสารอีกฉบับให้แทน

*คำทำนายตรงเป๊ะ! มีแต่ข้อมูลจากเราเท่านั้น
การก่อการร้ายที่ทะเลสาบซาเบอะอา ‘ภาพวาดนรกภูมิ’ เกิดขึ้นจริงๆ
ยังมีจดหมายที่น่าสะพรึงส่งมาถึงเราอีกฉบับ!*

ปลายเดือนสิงหาคม เกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญทั่วทั้งโลก คงจะ
ไม่ต้องสาธยายอะไรมาก เพราะมันคือเหตุการณ์ก่อการร้ายที่ทะเลสาบ
ซาเบอะอา แต่คงไม่มีใครตกใจไปกว่ากองบรรณาธิการนิตยสารแอตแลนติส
อีกแล้ว

นั่นเป็นเพราะนิตยสารของเราได้ทำนายเหตุการณ์ใหญ่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เริ่มจากจดหมายจากผู้ส่งนิรนามที่ส่งมาถึงเราเมื่อเดือน
เมษายน ในจดหมายฉบับนั้นนอกจากจะเขียนทำนายเรื่องเหตุไฟไหม้
ที่โอซากะ ยังระบุว่า ‘วันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนสิงหาคมจะมีผู้ตาย
พื้นดินซีฟเป็นจำนวนมาก ใกล้เคียงทะเลสาบเขตจังหวัด S ความบ้าคลั่งนั้น
ดูราวกับภาพวาดนรกภูมิ’ (อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในฉบับเดือน
กรกฎาคม)

ทางกองบรรณาธิการเห็นความสำคัญ จึงหาตัวผู้ส่งจดหมายและ
ได้ส่งคำเตือนไปยังที่ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่น่าเสียดายที่เหตุการณ์เกิดขึ้น
จริงตามคำทำนาย

ทว่ามันยังไม่จบ ขณะที่เรารู้สึกว่าตัวเองไร้ความสามารถ ก็มี
จดหมายฉบับที่สองส่งมาถึงเราอีก จดหมายใส่ซองและจำหน่ายด้วย
ลายมือแบบเดียวกับฉบับแรก ประทับตราที่จังหวัด W เมื่อได้อ่าน
ข้อความแล้ว เราถึงกับร้องอุทาน

เนื้อความในจดหมายเล่าว่าหลายสิบปีก่อน ที่หมู่บ้านห่างไกล

เขตจังหวัด W มีชายกลุ่มหนึ่งบุกเข้ามา พวกเขาอ้างว่ามาจากองค์กร M และแจกเงินปิดปากชาวบ้านไม่ให้มาเยี่ยมยามและพูดมากเรื่องที่พักพวกเขา มาสร้างศูนย์วิจัยทำยหมู่บ้าน ที่นั่นมีคนถูกระดมมาจากที่ต่าง ๆ เพื่อทำการทดลองเกี่ยวกับพลังเหนือมนุษย์

ซึ่งก็หมายความว่าคำพยากรณ์ที่ส่งมาถึงพวกเรา เป็นส่วนหนึ่งของ ผลการทดลองนั้นใช่ไหม แล้วองค์กร M คืออะไรกันแน่?

แววตาของฮิโรโกะเปลี่ยนไปทันที

“องค์กร M”

ระหว่างสืบสวนคดีที่ทะเลสาบซาเบะฮา พวกเรามีโอกาสถามถึง สิ่งที่เขียนไว้ในบันทึกของฮามะซากะซึ่งน่าจะเป็นคนบงการ ในนั้นเขียนถึง ‘องค์กรมาดาราเมะ’ ด้วย หลังจากนั้นก็ได้ข้อมูลจากนักสืบซึ่งเป็น คนรู้จักของฮิโรโกะ ว่าองค์กรนี้มีอยู่จริงในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และมีเงินทุนเพื่อการวิจัยเรื่องต่างๆ อย่างเหลือเฟือ จึงเป็นไปได้สูงว่า ฮามะซากะนำผลการทดลองมาใช้ก่อเหตุ แต่ทางการกลับเปิดเผยแค่ว่า ผู้ก่อเหตุคือฮามะซากะและพวก แต่ไม่พูดถึงองค์กรมาดาราเมะออกสื่อเลย คนที่อยู่ในเหตุการณ์ครั้งนั้นกับพวกเรา และถือสมุดบันทึกเล่มนั้นก็หายตัวไปติดต่อกันไม่ได้ เมื่อคิด ๆ ดูแล้ว องค์กรนี้น่าจะมีความลับที่คนทั่วไปไม่ควรจะรู้แน่นอน

ผมรีบพูดต่ออย่างตื่นเต้น

“ไม่ได้เชื่อบทความนี้ทั้งหมดนะ แต่อย่างน้อยการที่มีความข้องเกี่ยวกับองค์กรมาดาราเมะ ก็อธิบายคำทำนายเรื่องการก่อการร้ายที่แม่นยำได้ เพราะเบื้องหลังการก่อการร้ายก็คือองค์กรมาดาราเมะนี่แหละ”

“ถ้าไม่ใช่การ ‘ทำนาย’ แต่เป็นการ ‘บอกล่วงหน้า’ องค์กรนี้ก็ต้องเกี่ยวข้องกับเหตุไฟไหม้ที่โอซากะด้วย”

ฮิรุโกะใช้นิ้วเรียวยาวร้าวกับเครื่องเคลือบชั้นดีม้วนปลายผมแล้ว
ปล่อย เป็นท่าประจำเวลาใช้ความคิด

“เราคงปล่อยผ่านเรื่องนี้ไม่ได้ อาจจะมีข้อมูลที่ไม่ได้เอามาเขียนอีก
ก็ได้ ลองคุยกับกองบรรณาธิการดู เพื่อรู้อะไรเพิ่มเติม”

ทั้งสองได้เบาะแสขององค์กรที่สืบหาข้อมูลไม่ได้มาพักใหญ่โดย
ไม่คาดคิด ทำให้ความมีชีวิตชีวาที่เคยหดหายกลับคืนมาอีกครั้ง แต่
ฮิรุโกะยื่นมือออกมาปรามเพื่อตั้งสติ

“เห็นด้วยนะที่จะเริ่มสืบจากกองบรรณาธิการ แต่ก่อนอื่นขอให้ฉัน
จัดการอะไรบางอย่างก่อน”

“ฮิรุโกะนะหรือ”

“คนในกองบรรณาธิการมองว่า นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับบทความที่
เอามาเขียนลงหนังสือ แม้นักศึกษาอย่างเราจะไปตาม ก็อาจจะไม่สนใจ
ตอบอย่างจริงจังก็ได้ เรามีผู้ประสบเหตุที่ทะเลสาบซาเบะอาเป็นไฟไม่ตาย
แต่ไม่รู้อะไรจะต่อรองได้แค่ไหน ฉันคิดว่าจะขอให้คนรู้จักสืบให้เหมือนเดิม”

ฮิรุโกะมีนักสืบที่สนิทกันอยู่ ถึงจะบอกว่าเป็นนักสืบ แต่ก็เป็นคน
พิเศษที่มีลูกค้ำเป็นองค์กรบริษัทใหญ่ๆ ไปจนถึงหน่วยงานราชการ
และเป็นคนที่สนิทสนมกับตระกูลเคนซากิ เพราะหลังจากเหตุการณ์ที่
ทะเลสาบซาเบะอา เขาคือคนรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรมาดาราเมะ
ให้ ผมควรทำตามข้อเสนอของฮิรุโกะ แต่...

“จะดีหรือ”

“หืม”

ฮิรุโกะเบิกตาโตจ้องหน้าผม ทำให้ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อดี จึง
ขานตอบไปสั้นๆว่า “ไม่มีอะไร”

สุดท้ายก็ไม่ได้สั่งเครื่องดื่มอะไรอีก ฮิรุโกะบอกว่าถ้าไม่มีอะไร
ขัดข้อง ก็ขอให้ทางโน้นสืบให้เร็วที่สุดแล้วลุกขึ้นยืน แม้ผมจะยังรู้สึก
ไม่เห็นด้วย แต่กว่าจะนึกคำพูดได้ ฮิรุโกะก็ใส่เสื้อโค้ต และหันหลัง

อันบอบบางเดินออกจากร้านไปแล้ว

ยังต้องการความสามารถของผมอยู่หรือเปล่านะ

เหตุการณ์เมื่อฤดูร้อนนั้น ท่ามกลางความสิ้นหวัง แต่ฮิโรโกะก็ยังกระซอกหน้ากากลมโกรกออกมาได้อย่างกล้าหาญ สำหรับคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ที่ชื่นชอบเรื่องลึกลับสืบสวนธรรมดาๆ อย่างผมแล้ว เป็นการสันนิษฐานคดีที่เทียบกันไม่ติดเลย

ในขณะที่ตัวผมเอง แม้แต่ความสัมพันธ์กับคุณอาเคจิที่ผมภูมิใจหนักหนา ก็รักษาไว้ไม่ได้

ตัวผมที่เป็นแบบนี้จะยังมีความจำเป็นสำหรับฮิโรโกะอยู่หรือเปล่า

จากวันนั้นผ่านไปอีกหลายวัน ผมถามถึงความคืบหน้าของการสืบสวน แต่ไม่มีคำตอบอะไรชัดเจนจากฮิโรโกะ มีเพียงเวลาเดินไปข้างหน้าซ้ำๆ

สัปดาห์สุดท้ายของเดือนพฤศจิกายน ท่ามกลางความหนาวเหน็บที่นับวันจะเพิ่มทวี แต่ผมกลับต่อสู้กับความหนาวอยู่ในผ้าห่มผืนบางๆ ผืนเดียว ขณะกำลังครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่ ก็ได้ยินเสียงร้อง 'โง่เง่า' ทำให้ผมตกใจตื่น พอมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นชายสูงวัยคนหนึ่ง กำลังถูกสุนัขตัวใหญ่ลากให้เดินไปข้างหน้าจนตัวลู่

เมื่อหยิบนาฬิกาขึ้นมาดู ก็พบว่าเป็นเวลาาก่อนเจ็ดโมงเช้าเล็กน้อยวันนี้ผมไม่มีเรียนคาบแรก จึงยังเร็วเกินไปที่จะตื่นนอน

ทันใดนั้น สมาร์ทโฟนสั่นเตือนว่ามีสายเข้าจากฮิโรโกะ ผมรีบสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนกดปุ่มรับโทรศัพท์

“มีอะไรหรือ แบลกจิ้งที่คุณตื่นเวลานี้”

“โทษทีนะที่โทร.มาเข้าแบบนี้ รู้สึกว่าฉันน่าจะเป็นหวัด เลยคิดว่าจะหยุดเรียนวันนี้ คือไม่อยากให้เป็นห่วงแล้วก็ยุ่งยาก เลยโทร.มา

บอกก่อนนะ”

ตอนสบายดีตื่นไม่ไหว แต่พอเป็นหวัดกลับมีวินัยตื่นแต่เช้าเสีย
อย่างนั้น

“แย่เลยเนอะ แต่เสียงฟังกัดมากไม่เหมือนคนเพิ่งตื่นเลยนะ”

“อืม จริงหรือ” อยู่ดี ๆ สิรุโกะก็ทำเสียงคัดจมูกคล้ายคนเป็นหวัด

“คงไม่ได้เป็นไข้หวัดใหญ่นะ ไปโรงพยาบาลมาหรือยัง”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เตี่ยนอนพักสักหน่อยก็หายแล้ว ไม่ต้อง
ห่วงฉันหรอก”

เป็นการตอบคำถามได้อย่างน่าสงสัย แต่ไม่ใช่เวลาที่ผมจะมัวมา
สนใจเรื่องนั้น ผมรีบแต่งตัวแล้วมองไปนอกหน้าต่าง

รออยู่ประมาณสิบนาทีก็มองเห็นเงาคนออกมาจากทางเข้าตึก
ด้านหน้าซึ่งเป็นแมนชั่นสูงสิบชั้น ผมนั่งตักปุกระเบ็งชั้นดี ที่นี้เป็นแมนชั่น
สำหรับผู้หญิงที่พักอยู่คนเดียวโดยเฉพาะ อาจดูแพงไปหน่อยสำหรับ
นักศึกษาธรรมดา คนที่เดินออกมาจากประตูอัตโนมัติของตึกหลังนั้น
สะพายกระเป๋าเป้ใบเชื่อง ผมรีบเปิดประตูวิ่งตามหลังออกไปพร้อมทั้ง
กดสมาร์ทโฟนเพื่อโทรหา

แล้วคนที่เดินอยู่ข้างหน้าก็หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมารับสาย

ผมหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะพูดขึ้น

“ฮามูระเอง ตอนนี้อยู่ด้านหลังคุณ”

สิรุโกะที่เดินอยู่ข้างหน้า หันหลังมามองแล้วตะโกนร้อง “ว้ายยย!”

ผมรีบฉวยเชือกด้านบนของกระเป๋าเป้เอาไว้ เป็นวิธีปลอดภัยที่สุดที่จะ
ทำให้คนมีทักษะไอคิโดตี้อย่างหล่อนหยุดเดิน

“ฮา ฮามูระ! ทำไมถึงอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

“ผมต่างหากที่ต้องถาม ไหนว่าเป็นหวัดไม่สบายนอนอยู่ในห้อง
ไงล่ะ”

“เอ่อ...”

ฮิรุโกะอ้าอึ้ง ชูตที่ใส่อยู่ก็ไม่ใช่เสื้อโค้ตสำหรับฤดูใบไม้ร่วง แต่เป็น แจ็คเก็ตขนเป็ดซึ่งกันความหนาวจัดได้ดี แกรมยังสะพายกระเป๋าเป้และ ใส่รองเท้าผ้าใบโคลงตัว นั่นไง เป็นอย่างที่ดีได้ไม่มีผิดพลาดเลย

ผมสงสัยมาตั้งแต่แรกแล้วว่าคนอย่างฮิรุโกะ ถ้าหากได้ข้อมูลของ องค์กรรมมาดาราเมะ ก็คงจะไม่บอกผม หล่อนคงเดินทางไปสืบคนเดียว แน่ๆ

“งั้นก็เถอะ ทำไมถึงรู้ล่ะว่าฉันจะไปวันนี้”

“เฮ้อ เรื่องนั้น...”

ผมหันหลังไปมองรถตู้คันหนึ่งที่จอดอยู่บนไหล่ทาง

ความจริงแล้วผมรออยู่ในรถคันนั้นจนถึงเมื่อครู่นี้ พอผมยกนิ้วโป้ง ให้เพื่อบอกถึงความสำเร็จ ก็มีการตอบรับด้วยการเปิดไฟข้างกะพริบ สามครั้งเพื่อแสดงความยินดี

“ใครนะ”

ฮิรุโกะทำหน้าที่สงสัย ผมจึงแนะนำด้วยความภูมิใจว่า นักสืบที่ตัวเอง รู้จักไม่ได้มีแต่หล่อนคนเดียว

“ผู้มีพระคุณที่ว่าจ้างชมรมคนรักเรื่องลึกลับเป็นประจำ เจ้าของ สำนักงานนักสืบทานูมะ คราวนี้ผมขอให้เขามาช่วยเฝ้าจับตาฮิรุโกะ มา ถึงวันนี้ก็วันที่เจ็ดแล้ว”

ค่าจ้างราคาไม่แพงหักจากค่าทำงานพิเศษ แกรมยังให้แบ่งจ่าย ตอนได้เงินค่าจ้างแล้วด้วย เสียงรถแวนติดเครื่องยนต์ดังขึ้น เมื่อหมด หน้าที่แล้ว รถก็แล่นหายลับตาไปพร้อมๆ กับข้อความที่ส่งเข้ามาใน สมาร์ทโฟนของผม

ภารกิจสำเร็จ ที่เหลือก็แล้วแต่ความพยายามแล้วนะ รุ่นสอง

รุ่นสอง

ใช่ สายสัมพันธ์กับพวกเขาก็เป็นสิ่งสำคัญที่ประธานชมรมรุ่นก่อน
เหลือทิ้งไว้ให้

ผมมองตามหลังรถแล่นลับตาไป ส่วนฮิรุโกะเปรยขึ้นมาด้วยท่าที่
ไม่พอใจนัก

“โรคจิตซัด ๆ ฮามูระกลายเป็นคนโรคจิตชอบติดตามไปแล้ว...”

ในร้านค้าเฟสซาซาใหญ่ที่อยู่ละแวกนั้น ผมกับฮิรุโกะนั่งประจันหน้า
กัน

“นี่ไม่ถึงว่าจะโดนเฝ้าดูอยู่เป็นอาทิศย์เลย ทั้งที่อยู่และหมายเลข
ห้องฉันอยู่ในมือเธอหมดเลยสินะ อ้อ เข้าใจแล้วละ ได้ประสบการณ์
การเป็นผู้โดนสืบแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน”

ฮิรุโกะทำคางพลางกำมือซ้ายทุบโต๊ะดังปัง ๆ ขณะเดียวกันก็ส่งยิ้ม
เยือกเย็นมาที่ผม เธอเป็นคนสวยซึ่งดูเข้าถึงยากมากกว่าจะดูน่ารักอยู่แล้ว
แต่รอยยิ้มน่ากลัวแบบนี้ ผมเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

“ว่าแต่ว่า เมื่อคืนนี้ฉันไปยืนริมหน้าต่างโดยที่ใส่ชุดนอนอยู่ ถ้าเธอ
เห็นตอนนั้นล่ะก็ ต้องบังคับให้ลบความทรงจำตอนนั้นซะ หรือไม่ก็ต้อง
ใส่ชุดนอนாயพอกันมาให้ฉันดู”

“เปล่านะ ที่พวกผมเฝ้าดูก็แค่ทางเข้าออกแมนชั่นเท่านั้น”

อาจเพราะเธอเป็นคนขี้เกียจ การถูกคนอื่นเห็นชีวิตส่วนตัวจึงเป็น
เรื่องที่ฮิรุโกะเกลียด แต่คราวนี้ผมมีเหตุผลอธิบายได้

“ก็คุณฮิรุโกะนะ ตั้งแต่บอกเรื่องบทความที่เขียนเรื่องคำพยากรณ์
ไป ก็ทำตัวแปลก ๆ พอถามก็ไม่ยอมบอกอะไรเลย”

ฮิรุโกะหลบตา

โดยเฉพาะช่วงหลัง ๆ ระหว่างทำกิจกรรมชมรมก็เอานิ้วมือพันเกลียว
ปลายผมบ่อยขึ้นจนเห็นได้ชัด ระหว่างคุยกันก็เหม่อลอยบ่อย ๆ ผมจึง
ยอมสงสัยว่า อีกไม่นานหล่อนน่าจะลงมือทำอะไรสักอย่างแน่ ๆ

“ผู้เรื่องเกี่ยวกับองค์กรรมมาดาราเมะบ้างแล้วใช่ไหม”

ผมเข้าเรื่องที่ยากจะพูด

อิรุโกะคงจะยอมแพ้ จึงนั่งยึดตัวตรงแล้วพยักหน้ายอมรับ

“แล้วทำไมถึงเก็บไว้คนเดียว”

“ก็กลัวว่าฮามูระจะตาย”

คำพูดเสียดแทงใจเพียงคำเดียว ทำให้ผมต้องเงยบ

“เคยเล่าให้ฟังแล้วใช่ไหม ว่าฉันเป็นคนต้องคำสาป”

อิรุโกะเป็นคนที่มักจะถูกดึงเข้าไปพัวพันกับคดีแปลก ๆ มาตั้งแต่เกิด เพราะเหตุนี้จึงถูกรวบคริวแท้ ๆ รังเกียดและไม่ยอมเข้าใกล้ ปัจจุบันนี้ ทุก ๆ สามหรือสี่เดือนจะเกิดเหตุต้องเข้าไปพัวพันคดีอะไรสักอย่าง

“ตั้งแต่มีเรื่องที่บ้านชินจินก็ผ่านไปเกินสามเดือนแล้ว ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้น ‘ต่อไป’ ก็น่าจะเร็ว ๆ นี้แหละ ทั้งที่รู้แบบนี้ ฉันจะให้เธอไปด้วยได้ ยังไงกัน”

อาจจะเป็นความอ่อนโยนในแบบของหล่อนกระมัง แต่การเปลี่ยนสถานะให้ผมจากฝ่ายปกป้องกลายเป็นผู้ถูกปกป้อง โดยไม่ปรึกษากันก่อนแบบนี้ ทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจเลย

“แต่คุณอิรุโกะก็ต้องไปเสี่ยงอันตรายเหมือนกันนี่ คุณบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเผชิญหน้ากับมันคนเดียวมาตลอด จนรู้สึกไม่อยากจะให้เป็นแบบนั้นต่อไปแล้ว ก็เลยมาชวนผมมาเป็นคู่หูอย่างวัดสันให้ไม่ใช่หรือไง จะให้ผมรออยู่แต่ในที่ปลอดภัยอย่างเดียวนะ ไม่เอาด้วยหรอคะ”

อิรุโกะออกไปครู่หนึ่ง แต่รีบส่ายหน้าดิ๊ก แล้วเถียงกลับมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ ผิดกับความเยือกเย็นเมื่อครู่นี้แบบหน้ามือเป็นหลังมือ

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ก็เธอปฏิเสธจะเป็นวัดสันให้ฉันนี่นา ตอนไปขอรับรอง เธอบอกชัดเจนว่าเธอทำไม่ได้ โดนปฏิเสธแบบนี้ทำไมฉันจะจำไม่ได้ แล้วคราวนี้มาบอกว่าให้พาไปด้วยจะเอาแต่ใจเกินไปแล้ว”

คราวนี้ถึงที่ผมต้องอ้าอึ้ง

เป็นความจริงที่ผมไม่ยอมรับ แต่ก็ทำได้แค่นั้น สำหรับผมแล้ว โสล์มส์ไม่สามารถเปลี่ยนกันได้ง่ายๆ แถมยังเป็นปัจจัยที่ทำให้ผมไม่ยอมรับหน้าที่วัดสันตต่อไปได้อีก

“แต่ว่า คุณฮิรุโกะก็เป็นสมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับ และผมก็เป็นประธานชมรมด้วย”

“อะไรกัน”

นั่นสิ ผมพูดอะไรออกไป

เราทั้งคู่ต่างหมดแรงจะเถียงกัน จึงยกมือสั่งเครื่องดื่ม

โชคดีในร้านมีลูกค้าเพียงไม่กี่โต๊ะ จึงไม่มีใครสนใจพวกผมเถียงกันใหญ่โต

“ไม่ได้หมายความว่าความหวังดีของเธอจะเป็นการรบกวนฉันนะ”

ฮิรุโกะจ้องมองไปที่มือเล็กๆ ง่ายๆ เลือकคำพูดอย่างระมัดระวัง

“ฉันกลัวตัวฉันเอง ฉันยังไม่อยากตาย พุดจากใจจริงแล้ว มันคงอุ่นใจกว่าที่จะมีเธอไปด้วย แต่เหตุการณ์ที่บ้านชิจินั้น ทำให้ฉันรู้ว่าการขอความช่วยเหลือจากคนอื่นจะได้ผลลัพธ์ยังไง”

หน้าร้อนเพิ่งผ่านไปไม่กี่เดือน ผมกับคุณอาเคจิเที่ยวไขปริศนาที่หาได้ยากสำหรับชีวิตประจำวันของนักศึกษา และฮิรุโกะก็เดินทางไปยังบ้านชิจินเพื่อตามหาวัดสันให้ตัวเอง ผลก็คือพวกเราต้องตกไปอยู่ในเหตุการณ์ไม่คาดฝัน สุดท้ายฮิรุโกะก็เป็นคนพุ่งหอกยาวอันเย็นเยือกเล่มนั้นออกไป ถ้าตัวฮิรุโกะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นมาละก็ คงไม่แปลกที่ต่อไปจะมีเหตุการณ์คล้ายๆ กันแบบนี้เกิดขึ้นอีก

“ถ้าเธออยู่กับฉันต่อไป อาจจะเป็นเหมือนอาเคจิสักวันก็ได้ เมื่อรู้อย่างนั้นแล้วก็คงจะพาเธอไปด้วยไม่ได้หรอก ขอโทษนะ”

ผมเข้าใจ การที่ฮิรุโกะเลือกจะทำแบบนี้ ก็ต้องผ่านการขบคิดมาแล้วหลายครั้ง และมีเหตุผลลึกลับซึ่งแน่นอน แต่

“ถึงจะพูดอย่างนั้น ผมก็ต้องไปด้วย”

ผมมองตาฮิรุโกะแล้วบอกไปตรงๆ

“ถ้าเป็นผมเมื่อปีที่แล้ว ก็คงปล่อยให้คุณไปโดยไม่คิดจะเอาตัวเข้าไปเสี้ยมในที่อันตรายหรอก แต่ผมในตอนนี่”

ผมเป็นประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ ปริศนาถ้ำมาอยู่ตรงหน้าแล้ว จะมัวลังเลไม่ได้ จะทิ้งคนที่กำลังลำบากต่อหน้าก็ไม่ได้อีก ถ้าเป็นเขาคนนั้นก็คงทำแบบนี้เหมือนกัน

“อาจจะทำอะไรได้ไม่มากเท่าคุณอาเคจิ แต่หากสมาชิกชมรมที่มีแค่คนเดียวต้องการ ผมก็จะช่วย”

ฮิรุโกะจ้องผมตาแป๋ว คงกำลังงงว่าผมพูดจริงหรือเปล่า

ผมจ้องตาคู่นั้นกลับอย่างไม่ยอมแพ้

ฮิรุโกะยอมหลบตาในที่สุด แล้วรำพึงเบาๆว่า “ทำยังไงดี” พลังหยิบโถน้ำตาลเข้ามาใกล้ ตักน้ำตาลหนึ่งช้อนพูนๆใส่ถ้วยกาแฟที่เย็นสนิทแล้ว

“ตะ เดียวก่อน”

ฮิรุโกะใช้ช้อนคนเครื่องดื่มแล้วยกขึ้นดื่มก่อนจะยกไปหล่นน้อยๆไม่ทันได้ยิบเสียงผมร้องห้าม

“คุณฮิรุโกะ?”

“โทษที่ พอดีอยากลองดื่มแบบนี้บ้างนะ”

ฮิรุโกะยกถ้วยกาแฟหวานบาดคอขึ้นดื่ม ก่อนหน้าสวยๆจะเบะปาก เพราะความหวาน แต่หล่นก็ดื่มจนหมดด้วยท่าทางปลื้มปริ่มดีใจ

บทที่ 1 : กล้องดวงตาปีศาจ

1

ผมรีบกลับห้องเพื่อรวบรวมของใช้ที่จำเป็นในการเดินทาง แล้วขึ้นรถไฟออกเดินทางไปพร้อมกับฮิรุโกะ หลังจากต่อรถไฟพระหว่างทางใช้เวลาประมาณสามชั่วโมงก็ถึงจังหวัด W ช่วงเลยเที่ยงวันไปแล้วจากนั้นก็แค่ขึ้นรถประจำทางเพื่อไปยังจุดหมายปลายทาง

แม้จะเรียกว่าเป็นสถานีขนส่ง แต่ก็ไม่ได้เป็นอาคารใหญ่โตอะไร พวกเราขึ้นรถมาได้ไม่นาน ก็มองเห็นทิวทัศน์รอบข้างเป็นทุ่งนาและที่ดินรกร้างเสียเป็นส่วนใหญ่ ระหว่างทางมีผู้โดยสารหลายคนกดกริ่งเพื่อลงรถ แต่ไม่มีผู้โดยสารใหม่ขึ้นมาเลย สักพักถนนด้านที่รถวิ่งอยู่ก็เข้าสู่ทางขึ้นเขา รถบัสวิ่งผ่านโค้งแคบๆ ส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดจนน่าเป็นห่วงอยู่หลายรอบ

ด้านนอกหน้าต่างเริ่มมองเห็นอาคารบ้านเรือนบางตา รวมทั้งจำนวนผู้โดยสารก็ลดลงด้วย เสียงดังภายในรถก็ดูเหมือนจะมีแค่เสียงแฉิ่งป้ายจอดรถถัดไป เมื่อรถเลี้ยวเข้าโค้งแคบๆ ใดๆ ก็ดูเหมือนหัวใจจะพลอยสั่นไหวตามไปด้วย

ฮิรุโกะเล่าให้ฟังว่า นักสืบเอกชนที่เคยพูดถึงชื่อคุณโคโด ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าชื่อสะกดแบบไหน แต่รายงานการสืบสวนเกี่ยวกับจุดหมายที่เราจะไปคราวนี้ถูกส่งมาเมื่อสามวันก่อน อาจเป็นเพราะเบาะแสมีเพียงแค่บทความในนิตยสาร คุณโคโดเองก็สืบหาข้อมูลด้วยความยากลำบาก

“ได้มาแค่ข้อมูลว่ามีกาวิจัยลับในหุบเขาลึกเขตจังหวัด W ค่อนข้างจะเป็นข้อมูลที่เลือนลอยอยู่ ถ้าองค์กรมาดาราเมะมีส่วนเกี่ยวข้อง ก็คงจะปกปิดเป็นความลับสุดยอดแน่นอน อะไรต่อมิอะไรคงจะไม่ง่ายนัก”

จริงอยู่การจะเข้าไปถามคนท้องถิ่นเอาตื้อๆ ไม่น่าจะมีผลดีอะไร

“แต่เขาก็เก่งนะ ที่จับใจความแค่ประโยคเดียวจากบทความนี้ได้”

ฮิรุโกะเปิดหน้านิตยสาร ‘แอตแลนติส รายเดือน’ อยู่ในรถซึ่งโยกเยกไปมา ถ้าเพ่งมองตัวหนังสือก็คงจะเมารถเป็นแน่แท้ แต่ฮิรุโกะชี้ให้สนใจเฉพาะช่วงที่เขียนว่า ‘พวกผู้ชายจากองค์กร M ได้สร้างอาคารสำหรับการทดลองชั้นท้ายหมู่บ้าน’

“ตรงนี้หรือครับ”

“น่าจะไม่ได้ถามเรื่องขององค์กร แต่คงถามเรื่องอาคารที่น่าสงสัยมากกว่า”

“ถาม เอ...ถามใครหรือครับ”

ฮิรุโกะยิ้มร่ากับว่าเป็นเรื่องของตัวเองไปสัปดาห์ก็ไม่ปาน

“ก็คนเดินเข้าออกสถานที่มีคนอยู่ปกติทุกวัน เป็นอาชีพรู้เรื่องอาคารบ้านเรือนดี พวกไปรษณีย์ส่งของและจดหมายตามบ้านไงล่ะ”

จริงอย่างว่า ถ้าเป็นไปรษณีย์หรือพนักงานส่งของตามบ้านละก็ คงจะเข้าออกหมู่บ้านหลายที่ แถมยังรู้ดีว่าใครอยู่ตรงไหน ถ้าหากเห็นอาคารแปลกๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ก็คงจะจำได้แน่นอน

“ยิ่งถ้าเป็นในชนบทที่คนอยู่กันอย่างเรียบง่ายก็โชคดีไป การถือเรื่องสิทธิ์ส่วนบุคคลน่าจะหละหลวมกว่าในเมืองใหญ่มาก คุณโคโดคงจะไปถามข้อมูลจากพวกไปรษณีย์เป็นส่วนใหญ่ จนได้ข้อมูลมาในที่สุด แต่ก่อนจะไปสืบถึงสถานที่จริง ก็เกิดมีงานด่วนเข้ามา เขาเลยส่งรายงานมาให้ฉันก่อน ฉันจึงคิดว่าไปสืบถึงที่ด้วยตัวเองน่าจะไวกว่านะ”

เพราะเหตุนี้พวกเราจึงมุ่งหน้าไปยังเขตที่ชื่อว่า ‘โยชิมิ’ ตอนแรกผมกะว่าจะเช่ารถขับไปเอง เพราะเป็นคนที่มีใบขับขี่ แต่ขับรถไม่แข็ง

จึงคิดว่าควรจะเลี่ยงเหตุอันตรายที่ไม่จำเป็น แล้วเลือกนั่งรถสาธารณะที่มีความปลอดภัยมากกว่าแทน แต่พอเห็นรถบัสวิ่งประจำทางอยู่ข้างทางตาแล้ว ผมก็เริ่มไม่แน่ใจว่าทางเลือกนี้เป็นทางเลือกที่ถูกต้องหรือไม่ แม้จะไม่ถนัด แต่การจัดรถสำหรับการเดินทางก็เป็นเรื่องที่จะต้องจะคิดเอาไว้บ้าง

นาฬิกาบอกเวลาเกือบจะบ่ายสามโมงแล้ว

ความเร็วของรถบัสวิ่งไปบนทางแคบๆ ตัดผ่านริมหน้าผาสูงชันนั้น ไม่ได้เร่งความเร็วเอาเสียเลย ผมมองไปยังทิวเขาที่สวยงามท่ามกลางความหนาวเหน็บ ฤดูใบไม้ร่วงผ่านช่วงเวลางดงามที่สุดไปแล้ว ภาพที่เห็นทำให้ผมผลลคิดอะไรไปในทางลบและพูดออกมา

“ถึงเราจะไปถึงจุดหมายอย่างปลอดภัย แต่ถ้าขึ้นรถกลับไม่ทัน ก็คงจะแย่ล่ะ”

“ฉันเอาชุดมาเปลี่ยนหลายชุด แต่ถ้าแถวนั้นไม่มีโรงแรมหรือที่พัก ก็ต้องกลับมาหาที่นอนในเมือง เลยอยากจะทำให้ถึงที่หมายเร็วๆ นะ”

ฮิรุโกะพิมพ์พาลางดูมือทั้งสองข้างไปมา เครื่องทำความร้อนในรถทำงานได้ดี แต่หล่อนคงหันไปเห็นว่า นอกจากพวกเราแล้วมีผู้โดยสารมาด้วยอีกกลุ่มเดียวเท่านั้น ก็เลยรู้สึกหนาวยิ่งขึ้นไปอีก

แต่ว่า ผู้โดยสารที่เดินทางมาด้วยก็ดูท่าทางแปลกๆ

“เป็นนักท่องเที่ยวหรือไงนะ”

“ท่องเที่ยวที่แบบนี้ล่ะหรือ แต่จะว่าไปพวกเราก็ได้ต่างกันเท่าไหร่อะ”

ฮิรุโกะก็รู้สึกเหมือนกัน

นักท่องเที่ยวที่พูดถึงนั้นขึ้นรถคันเดียวกับพวกผม ตอนรถกำลังจะออกจากสถานี ผมหันหลังไปมองก็เห็นวัยรุ่นสองคนนั่งตรงที่นั่งยาวท้ายรถ ทั้งคู่ดูอ่อนกว่าพวกเรา หน้าตาทำทางน่าจะเป็นเด็กมัธยมปลาย

คนที่นั่งอยู่ตรงกลางสุดทางเดินเป็นเด็กผู้หญิง ใส่เสื้อคลุมมีหมวก

สีน้ำตาล ผมสั้นประปรายรูปหน้างดงามเฉียบคมราวกับใช้ปากกาคอแร้ง
หัวแหลมบรรจงวาด มองแล้วรู้สึกสดชื่นสบายตา ทำให้นึกถึงสาวคนเก่ง
ในชมรมกรีฑา ตอนผมยังเรียนมัธยมต้นซึ่งหน้าตาทำทางคล้ายๆกัน

ส่วนอีกคนนั่งริมหน้าต่าง เป็นเด็กหนุ่มตัวสูงกว่าเด็กผู้หญิง
ประมาณหนึ่งช่วงศิวะ เขาใส่เสื้อแจ๊คเก็ตขนเป็ดสีดำทำให้เห็นไม่ชัด
นัก อธิบายง่ายๆก็คือเห็นเป็นแค่คนผอมบางตัวโย่งๆโยกซ้ายโยกขวา
ตามทิศทางที่รถเข้าโค้ง ผมเฝ้าปล่อยให้ยาวรุ่งรังไม่ตัดให้เรียบร้อย
ทำให้ดูเป็นคนไม่ใส่ใจตัวเองผิดกับเด็กผู้หญิงที่มาด้วยกันอย่างสิ้นเชิง

พวกผมนั่งอยู่ข้างหน้าต่างจากพวกเขาออกไปสี่แถว ทำให้ได้ยิน
บทสนทนาของพวกเขาเป็นระยะ เด็กผู้ชายเรียกเด็กผู้หญิงที่มาด้วยกันว่า
‘รุ่นพี่’ คงจะอยู่โรงเรียนเดียวกัน แต่สิ่งที่ไม่คิดว่าพวกเขาจะสนิทกัน
ถึงขั้นเป็นแฟนก็คือ นอกจากกระเป๋าเป้และกระเป๋าถือซึ่งถูกเด็กผู้หญิง
วางกันเป็นเขตแดนที่นิ่งแล้ว บทสนทนายังดำเนินไปแค่ฝ่ายเดียวด้วย

“รุ่นพี่ ไม่ปวดหลังเจ็บก้นบ้างหรือครับ นั่งมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

“ฮือ”

“ถ้าพนักงานหลังนี้เอนลงได้ก็น่าจะดี เหมือนนั่งรถไฟชินคันเซ็นไง
ผมชอบที่นั่งแบบนั้นมากกว่าเยอะเลย”

“ฮือ”

แรกๆเด็กผู้หญิงก็ขานตอบห้วนๆ คำสองคำ แต่อาจจะเกิดรำคาญ
ขึ้นมา จึงหันหน้ามองไปนอกหน้าต่างแทน เป็นการตัดบทสนทนาที่น่าจะ
ห้วนยิ่งกว่าโปรแกรมตอบรับอัตโนมัติในสมาร์ตโฟน แถมท่าที่หงุดหงิดนั้น
ทำให้พาลได้ยินเสียงต่ำๆบ่นว่า “ปานนี้แล้ว อยายามาบ่นเรื่องที่แก้ไขอะไร
ไม่ได้หน่อยเลย” แต่เด็กหนุ่มที่มาด้วยกันกลับไม่รู้ตัว เปลี่ยนเรื่องพูดได้เป็น
สองรอบสามรอบ

“มองไปทางไหนก็เห็นแต่ภูเขามาสักพักแล้วนะ คิดถึงชั้นประถม
ตอนมีกิจกรรมเข้าค่ายในป่า”

“ฮือ”

“ผมนะ มีความหลังฝังใจเรื่องที่เคยโดนครูดุตอนนั้น อยากรังใหม่ครับ ตอนนั้นไปจับปลาในลำธารแล้วก็เอาไปย่างไฟ ต้องก่อไฟตั้งแต่แรกเลย กลุ่มอื่นๆ ต่างก็ลำบากกันทุกคน ส่วนผมแอบเอาไฟแช็กไปด้วยเลยใช้เวลาก่อไฟย่างปลาไม่นาน”

ทั้งที่เด็กผู้หญิงนั่งเสียบหันหน้าออกไปทางหน้าต่าง แต่เด็กหนุ่มก็ไม่ได้สนใจ

“ตอนแรกก็คิดว่าการเอาปลาเสียบไม่ใช่มั่นนำขยะแขยง แต่พอได้กินแล้วมันอร่อยมากเลย ตอนรุ่นพี่ไปเข้าค่ายมีเรื่องแบบนี้บ้างหรือเปล่าครับ”

อยู่ๆ เรื่องก็ถูกโยนไปคนละทิศ ผมนั่งตัวตรงหันไปข้างหน้า แต่เงยหูฟังอยู่ตลอด ความสงสัยผุดขึ้นมาไม่หยุด พอมองไปข้างๆ ก็เห็นอิริยาบททำหน้ากระอักกระอ่วนมองมาทางผม ส่วนเด็กสาวข้างหลังก็คงจะรู้สึกเหมือนกัน

“...หา” หลังจากเสียบไปครู่หนึ่ง ก็อุทานคำนี้ออกมา

“เอ” เสียงเด็กหนุ่มไม่ค่อยมั่นใจ

“เดี๋ยวสิ อยาทำเป็นไม่เข้าใจ เรื่องที่โดนครูดุไปถึงไหนแล้ว”

“เรื่องนั้นเป็นตอนกลับมาถึงที่พัก แล้วโดนจับได้ว่าพกไฟแช็กมาด้วย”

“...ก็ควรเล่าให้จบถึงตอนนี้ไหม”

พวกผมรู้สึกได้ถึงเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ของเด็กผู้หญิง

อธิบายได้เพียงแค่ว่าวิธีเล่าเรื่องของเด็กหนุ่มไม่มีความต่อเนื่องเอาเสียเลย ทำให้คนฟังรู้สึกหงุดหงิด พอพูดไปเรื่อยๆ ก็เริ่มหาจุดร่วมกับเรื่องที่เกริ่นไว้แต่แรกไม่เจอ ยิ่งพูดก็ยิ่งห่างจากเรื่องที่พูดมาในตอนแรกออกไปทุกที แถมข้อมูลสำคัญก็ยังคงหลงไปมาก คนที่ร่วมเดินทางมาเป็นเวลานานอย่างเด็กผู้หญิงคนนี้ คงจะรู้สึกเหนื่อยใจเป็นอย่างมากแน่ๆ

“รุ่นพี่ คุณสีหน้าไม่ดีเลยนะครับ”

“อาจจะเมารถนะ ช่วยเสียบๆ หน่อยได้ไหม”

“รุ่นพี่ เป็นคนเมารถด้วยหรือนี่ ผมนะ”

“หนวก - นู!!!”

เสียงดุดันของเด็กผู้หญิงที่แม่แต่ชาวต่างชาติซึ่งไม่รู้ภาษาไทยปุ่น ก็คงจะรู้สึกได้ถึงความโกรธ ทำให้เด็กหนุ่มเสียบเสียงลง

“หนีออกจากบ้านหรือเปล่านะ” อิฐโกะกระซิบกระซาบกับผม

“ตอนที่ขึ้นรถมาไม่นาน เห็นว่าคุณปรึกษากันเรื่องรถบัสตอนขากลับ คิดว่าไม่น่าจะหนีออกจากบ้านหรอก”

ดูท่าทางก็ไม่ได้สนิทกันมากถึงขนาดจะชวนกันเดินทางไปเที่ยวด้วยกันไกลๆ อาจจะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในชมรมเดียวกันแบบพวกผม แต่วันนี้ไม่ใช่วันหยุด จะบอกว่าเป็นกิจกรรมชมรมก็ดูจะแปลกสักหน่อย

“หรือว่า...” อิฐโกะพูดด้วยท่าที่เป็นห่วง

“หรือว่า”

“เด็กผู้หญิงอาจจะโดนเขาตามตีอยู่ฝ่ายเดียวก็ได้”

“ถูกตามตีอ”

“ถ้าแบบนั้นก็อธิบายท่าทางหงุดหงิดนั่นได้ เด็กผู้หญิงคนนั้นอยากจะมาคนเดียว แต่เด็กผู้ชายก็ตามตีอไม่เลิก เหมือนพวกตามตีอไง”

“...”

“ใช่แล้ว พวกตามตีอแน่ๆ”

เอ หรือว่าจะยังอนเรื่องนั้นอยู่นะ

ผมหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาตรวจสอบจุดหมายปลายทางที่เราจะเดินทางไป เพื่อกลบเกลื่อนเรื่องสนทนา แต่พอดูหน้าจอก็พบว่าสัญญาณขาดหายไปเสียแล้ว ช่างเป็นดินแดนที่อยู่ห่างไกลเสียจริงๆ

“จุดหมายที่เราจะไปมีสัญญาณโทรศัพท์หรือเปล่านะ”

“นั่นสิ เดี่ยวนี้อยู่บนเรือหรือเกาะไกลๆ กลางทะเลยังสะดวกกว่า

ในป่าเขาบนแผ่นดินใหญ่เสียอีก คงต้องทำใจว่าไม่มีสัญญาณแน่นอน”

เมฆดำเริ่มก่อตัว คิดไว้แต่แรกว่าอีกประมาณสิบนาทีรถบัสจะถึง ปายโยซิมี ซึ่งเป็นทางเข้าเขตหมู่บ้านที่คุณโคโคบอกไว้ ข้อมูลมีเพียงเท่านี้ ที่เหลือเราต้องไปหาเอาเอง ไม่รู้ว่าวันนี้ทั้งวันจะรวบรวมข้อมูลได้แค่ไหน นึกดูแล้วก็เสียใจว่าควรจะเช่ารถขับมาเองมากกว่า

ตอนนั้นเอง ฮีโรโกะหันไปมองด้านหลังคล้ายเห็นอะไรบางอย่าง และหยุดจ้องมอง

ผมหันไปมองด้วย เห็นเด็กผู้หญิงที่นั่งตรงกลางเบาะหลังสุด ถือสมุดวาดรูปอยู่ คงหยิบขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายข้างๆ พอมองดีๆ ก็เห็นกระเป๋าห้อยกับเข็มขัด ในกระเป๋ามีดินสอสีอยู่หลายแท่ง คงจะใช้ดินสอสีพวกนี้วาดรูป

ในรถบัสเนี่ยนะ ทำไม่ต้องเป็นตอนนี้

ยิ่งคิดก็ยิ่งสงสัยขึ้นเรื่อยๆ พฤติกรรมแปลกๆ หลายอย่างเรียกความสนใจจากพวกผมเป็นอย่างดี

เด็กผู้หญิงก็มองสมุดวาดรูปซึ่งตั้งไว้บนท้อง และใช้แขนซ้ายช่วยยึดให้มันคง ขยับแขนอีกข้างวาดรูปอย่างมีน้ำหนักราวกับระบบที่หล่อล้นบังคับอยู่กำลังรวน ไม่ว่าจะขยับท่วงท่าไหน ก็ดูแปลกประหลาดไปเสียหมด

ส่วนเด็กผู้ชายที่ดูเหนื่อยมาตลอดทางกลับไม่มีที่ท่าเปลี่ยนไป เมื่อเห็นการกระทำของเด็กผู้หญิงที่มาด้วย เขาได้แต่มองรูปวาดในมือตัวอย่างหวังใย

สองคนนี่ยังงัยกันนะ

เหมือนเวลาผ่านไปนานแสนนาน แต่จริงๆ แล้วน่าจะแค่ห้านาทีทันได้นั้น เด็กผู้หญิงหยุดวาดรูป ปล่อยแขนลู่ลงราวกับได้รับอิสรภาพจากเชือกที่พันธนาการไว้ แล้วเงยหน้าที่มีผมดำขลับปรกอยู่

“เสร็จแล้วหรือครับรุ่นพี่ ฉันขอดูหน่อยสิ”

เด็กผู้ชายที่อยู่ใกล้ๆ ยื่นมือออกไปพยายามจะคว้าสมุดวาดรูป
มาดู แต่สำหรับตำแหน่งที่พวกผมนั่งอยู่นั้นไม่อาจมองเห็นได้ว่าเป็นภาพ
อะไร

แล้วดินสอสีน้ำตาลก็ร่วงจากมือที่หมดเรี่ยวแรงของเด็กผู้หญิง
กำลังตามทางเดินในรถมาตรงที่พวกผมนั่ง

“อ๊ะ” เด็กผู้หญิงลุกขึ้นพร้อมๆ กับผมซึ่งนั่งอยู่ริมทางเดิน เอี้ยวตัว
ออกไปเพื่อจะเก็บดินสอสีให้

วินาทีนั่นเอง เสียงรถบัสเบรกกะแทกกับเสียงดังโครมก็สนั่น
ไปทั่ว ผมหงายหลังไปฝั่งทางเดินจนศีรษะด้านหลังโขกเข้ากับมุมเก้าอี้
ที่แหย่ไปกว่านั้นคือเด็กผู้หญิงที่นั่งตรงเบาะหลังสุดเสียหลักลอยตัวล้มมา
ทางผมซึ่งนอนหงายอยู่ และมีแต่สองแขนที่ขยับได้ แต่สภาพนี้จะยื่นมือ
ออกไปรับตัวเด็กผู้หญิงที่ล้มมาที่หน้าหรือหน้าอกไม่ได้ จึงต้องเอาตัวเข้ารับ
อย่างทุลักทุเล

“ว้าย”

เสียงกรีดร้องสั้นๆ เป็นเพราะเด็กผู้หญิงน้ำหนักเบา จึงไม่รู้สึกเจ็บ
ที่ถูกล้มทับเท่าไร แต่พอรู้สึกก็เห็นใบหน้าของเด็กผู้หญิงอยู่ใกล้จนแทบ
จะชนกัน

“เฮ้ยๆ จะทำอะไรนะ”

คนที่รีบโวยวายคือเด็กผู้ชายที่ปลอดภัยดี เขาถือสมุดวาดรูปเดิน
เข้ามาทางผมและเด็กผู้หญิงซึ่งล้มทับกันอยู่ ถึงจะเป็นอุบัติเหตุที่เลว
ไม่ได้ แต่ก็กลัวว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ถูกเนื้อต้องตัวกัน แต่แล้วเด็ก
ผู้หญิงรีบลุกขึ้นและก้มหัวขอโทษ

“ขอโทษค่ะ เป็นอะไรมากไหมคะ”

เป็นคำขอโทษอย่างสุภาพ ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้พูดกับเด็กผู้ชายที่
มาด้วย พอเห็นหน้าผม หล่อนก็รีบพูดต่อ

“อ๊ะ ตรงนี้เป็นรอยช้ำด้วย ต้องหาอะไรเย็นๆ มาประคบ”

แล้วลูกก็จอบเปิดกระเป่าเป้เพื่อหาของ แต่ก็มีเสียงพุดขึ้นข้างๆ

“ไม่เป็นไรหรอก น่าจะเป็นรอยแผลเก่าล่ะ”

ฮิรุโกะนั้นเอง ผมนี่ก็ขึ้นได้ว่าเด็กผู้หญิงน่าจะเห็นส่วนขมับด้านหน้า ไม่ใช่ศีรษะด้านหลังซึ่งโขกกับเก้าอี้ เป็นแผลเก่าสีคล้ำซึ่งได้มาตอนประสบภัยพิบัติแผ่นดินไหว หล่อนคงเห็นเข้าแล้วเข้าใจผิดไป

“เอ๊ะ อ้าว หรือคะ”

เด็กผู้หญิงสบตากับฮิรุโกะตรงๆ แล้วหลบตาอ้าอึ้ง คงจะตะลึงกับความสวยของฮิรุโกะเข้าเสียแล้ว หล่อนเอามือลูบหน้าม้ากระเชิงไม่เป็นทรง แล้วเหลือบตามองฮิรุโกะ ก่อนกล่าวคำขอโทษอีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะคะ”

แต่ผมรู้สึกว่ายายตาของฮิรุโกะที่มองมาทางผมแลดูเย็นชา และแฝงความไม่พอใจนิดๆ

“ขอโทษนะคะ มีใครบาดเจ็บไหมครับ?”

คนขับรถบัสท่าทางอายุเกินห้าสิบไบหน้าเต็มไปด้วยจุดดำดำ รึบหันมาทางพวกผมเพื่อตรวจดูความปลอดภัย พอเห็นว่าไม่มีใครบาดเจ็บก็ขอโทษที่หยุดรถกะทันหัน ก่อนจะมองไปด้านหน้าพร้อมทั้งสบถอย่างหงุดหงิด

“กระโจนออกมาได้ ให้อัมพูป่าเอ๊ย”

พวกผมตามคนขับลงรถไปก็เห็นร่างสัตว์ป่าตัวหนึ่ง นอนนิ่งจมกองเลือดอยู่ไม่ไกลจากด้านหน้ารถ เป็นหมาป่าขนาดเมตรกว่าๆ

ขอบถนนด้านซ้ายหลายแห่งเป็นทางลาดลึกลงไป หมาป่าคงจะขึ้นมาจากตรงนั้นแล้ววิ่งออกมาบนถนน

“แถวนี้มีสัตว์ป่าอยู่เยอะตั้งแต่สมัยโบราณ ทั้งกวางทั้งหมาป่า ถึงกับเคยมีคนเห็นหมีแม่ลูกออกมาเดินตัดถนนด้วย ผ่านแถวนี้ก็ระวังมากกว่าเดิมแล้วนะ แต่กระโจนขึ้นมากะทันหันขนาดนี้ ก็หยุดรถไม่ทัน”

คนขับรถเอาแต่ขอโทษมาได้พักใหญ่ๆ แล้ว แต่ถนนที่วิ่งผ่านมา

ก็เป็นทางคดเคี้ยวมองเห็นได้ไม่ถนัดนัก การจะกล่าวโทษคนขับรถก็ดูจะเกินไปสักหน่อย ฮิรุโกะพูดขึ้นมาว่า “โชคดีที่ไม่ได้หักพวงมาลัยหลบตามสัญชาตญาณ ก็เลยรอดมาได้” แล้วมองไปทางฝั่งตรงข้ามซึ่งเป็นหุบเขาลาดชัน ถ้าหากรถพุ่งไปชนตรงนั้นจนราวกันขาด ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ก็คงจะไม่มีใครรอดแน่ๆ

“สุดยอดไปเลยครับ รุ่นพี่”

พวกผมหันไปมองต้นเสียงพร้อมกันโดยอัตโนมัติ เด็กผู้ชายเมื่อครู่ยืนอยู่ตรงทางลงรถพูดกับเด็กผู้หญิงด้วยท่าทางตื่นเต้น พอเด็กผู้หญิงเห็นสายตาของพวกเราที่มองไป ก็หันไปปรามเด็กผู้ชาย

“จะเล่นมากไปแล้วนะ ‘ไม่รู้จักรถทะเละเลย’”

“แต่ดูนี่สิครับ มันปะะมากเลย”

“รู้แล้วว่า หุบปากได้แล้ว”

เสียงทุ้มต่ำของเด็กผู้ชายเบาๆ แล้วหันมาก้มหัวขอโทษพวกผมก่อนจะกลับขึ้นรถไป ส่วนเด็กผู้ชายยังมีท่าทางอยากจะทำอะไรออกมาแต่ก็ตามเด็กผู้หญิงกลับไปในที่สุด

ผมละส่ายตาจากคนขับรถซึ่งใส่ถุงมือลากหมูป่าไปแอบข้างทาง แล้วยึดตัวบิดชี้เก็ยจสูดอากาศเข้าปอด อาจเป็นเพราะนั่งในรถที่เปิดเครื่องทำความร้อนเป็นเวลานาน ทำให้รู้สึกที่อากาศที่นี่เย็นกว่าในเมืองมาก

ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุชนสัตว์ป่าบนถนนทั่วไป อาจจำเป็นต้องแจ้งตำรวจหรือหน่วยงานราชการ แต่พวกเขาก็อยากเลี้ยงที่จะไปถึงจุดหมายล่าช้ากว่ากำหนด

ตอนนั้นเอง ผมเห็นฮิรุโกะเอาแต่จ้องประตูรถบัส

“มีอะไรหรือครับ”

“รูปที่เด็กคนนั้นวาดนะ ตอนรถเบรก ฉันแอบเห็นนิดนึง”

ฮิรุโกะพูดกับผมเบาๆ ให้ได้ยินกันแค่สองคน

“ฉันเห็นรูปตัวอะไรสักอย่างสีน้ำตาลนอนจมกองเลือดอยู่ รูปร่าง

กลม ๆ รี ๆ อาจจะเป็นหมูปากก็ได้ ด้านหลังมีเงารูปสี่เหลี่ยมเหมือนรถบัส แล้วก็เห็นเงาคนหลายคน”

กว่าผมจะเข้าใจเรื่องที่ยี่ริโกะพูด ก็ใช้เวลาหลายวินาที

หมูปาเลือดไหลนอง รถบัส เงาคน

เหมือนกับภาพตอนเกิดอุบัติเหตุเลยนี่นา แต่เด็กผู้หญิงวาดรูปนี้ก่อนจะเกิดอุบัติเหตุประมาณหนึ่งหรือสองนาทีได้ เพราะตอนรถเบรกจนผมล้มลง ยี่ริโกะก็เห็นรูปนั้นแล้ว

คำทำนายอนาคต

คำสำคัญแวบเข้ามาในหัว ยี่ริโกะคงจะอ่านใจผมออก จึงค่อย ๆ พูดความเห็นของตัวเองออกมา

“ไม่รู้สิ คนขับรถบอกว่าแถวๆ นี้มีหมูปาออกมาอยู่บ่อย ๆ อุบัติเหตุแบบนี้ก็จะเกิดขึ้นบ่อย ๆ ด้วย ถ้าคิดดูให้ดี ๆ อาจจะเป็นการแสดงของพวกเขาก็ได้”

“เป็นไปไม่ได้หรอก มีที่ไหนหมูปาตั้งใจวิ่งออกมาให้รถชน แล้วพวกเขาจะรู้ได้ยังไงว่าผู้โดยสารคนอื่น ๆ ที่นั่งรถมาด้วยจะสนใจรูปที่พวกเขาวาดนะ”

ผมแย้ง แต่ยี่ริโกะยังคงตั้งใจสงสัยอยู่อย่างไม่ลดละ หล่อนเดินห่างรถบัสออกไปแล้วเงยหน้ามองหน้าผาสูงริมทาง

“ถ้าหากมีคนช่วยก็น่าจะทำได้นะ เช่น จับหมูปามาแล้วแอบอยู่บนหน้าผา พอรถผ่านมาก็กระยะปล่อยหมูปาออกมา รถบัสน่าจะผ่านทางในเวลาเดิมเป็นประจำอยู่แล้ว”

“แล้วหมูปาจะวิ่งออกมาตามที่คิดหรือเปล่า แล้วทำไปเพื่ออะไรกัน”

ระหว่างที่พวกเรากระซิบกระซาบกันอยู่ ทั้งสองคนที่พูดถึงก็พากันหอบสัมภาระลงจากรถ เดินไปคุยกับคนขับรถสองสามประโยคแล้วออกเดินไปตามถนน

“สองคนนั้นเป็นอะไรไปหรือครับ”

ผมรีบถามคนขับรถ เขาจึงยื่นคำโดยสารที่เพิ่งได้รับมาให้ดู

“พวกเขาถามถึงจุดจอดรถป้ายต่อไปนะ พอดตอบว่าอยู่ไม่ไกล ก็บอกว่าจะเดินไปเอง รู้สึกว่าจะรีบกันนะ”

สิริอุโทะรีบพุ่งกลับไปทีรถแล้วบอกผมว่า

“ฮามูระ จุดหมายของเรากับพวกเขาน่าจะเป็นที่เดียวกันแล้วละ”

จากจุดที่ลงรถก็ผ่านทางเดินคดเคี้ยวลาดชัน ไม่ถึงห้านาทีพวกเรา ก็เห็นจุดจอดรถ ตรงนั้นเป็นทางสามแพร่งพอดี ทางซ้ายเป็นทางที่มุ่งไปทางเหนือ ส่วนทางขวาเป็นทางตัดผ่านเข้าป่า ถ้าหากมุ่งหน้าไปทางนี้ ก็จะถึงจุดหมายของเราคือเขตโยซิมิ สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่หนาทึบ ทำให้เห็นทางไม่ถนัดนัก แต่ก็ยังพอมองเห็นทั้งสองคนซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าผ่านแมกไม้ได้ ทั้งสองคนมีจุดมุ่งหมายที่เขตโยซิมิเหมือนพวกเรา ผมดูเวลารถบัสขากลับอีกครั้ง แม้ว่าจะหาข้อมูลมาเรียบร้อยแล้ว “รถเที่ยวสุดท้ายออกหลังจากนี้อีกสามชั่วโมงจริง ๆ ด้วย”

“ต้องกะเวลาดี ๆ อย่าให้ลืมนะ ถึงจะเห็นในรายการโทรทัศน์บ่อย ๆ แต่ฉันก็ไม่เก่งกล้าสามารถขนาดเข้าไปขอพักบ้านคนอื่นที่ไม่รู้จักได้หรอกนะ”

ไม่เป็นไรหรอก เพราะผมก็ทำไม่ได้เหมือนกัน สมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับในตอนนี้อาตมาคุณสมบัติสำคัญที่สุดของการเป็นนักสืบไปอย่างน่าเสียดาย

ทางในหุบเขาซึ่งจะพาเราไปยังเขตโยซิมิ นี่เป็นครั้งแรกที่เจอกับทางคอนกรีต แต่ก็ถูกใบไม้ร่วงและดินทรายจากเนินเขาปกคลุมหนาแน่น ทำให้กลายเป็นทางปูหินกรวดเหมือนเดิม

ผมพาร่างที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายฮึดเดินไปตามทางขึ้นเนินเขาทางเดินแคบลงเรื่อยๆ จนเหลือแค่ทางที่รถวิ่งผ่านได้แค่คันเดียว พวกเราเดินมาจนเริ่มหายใจหอบ ก็ผ่านทางขึ้นเขา มองเห็นหลังของทั้งสองคน

อยู่ข้างหน้า ห่างออกไปประมาณยี่สิบเมตร ตอนแรกคิดว่าคงจะกำลังหยุดพัก แต่พอมองไปที่ถนนข้างหน้าก็เห็นวัตถุสี่ล้อวางขวางทางอยู่ เป็นที่กั้นสี่ล้อสีดำ เขียนว่า ‘ระวางอันตราย’ ซึ่งมักจะเห็นตามสถานที่ก่อสร้างทั่วไป ทำไมของแบบนี้ถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ

พอเดินเข้าไปใกล้ ทั้งสองคนซึ่งได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเรา ก็หันมามอง คงไม่คิดว่าจะมาเจอกับคนที่ขึ้นรถบัสดันเดียวกันในที่แบบนี้อีกครั้ง จึงมีสีหน้าตกใจ

“อ้าว บังเอิญจัง”

ฮิรุโกะทักทายเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าคุณพวกเธอตามหลังมา

เด็กผู้ชายผอมชะลูดค่อมตัวลงเล็กน้อยด้วยท่าทางเคลือบแคลง แต่เด็กผู้หญิงผมสั้นกลับหันมาสบตาฮิรุโกะ แล้วยึดตัวขึ้นด้วยท่าทางประหม่าและเ็นอาย

“เอ่อ ต้องขอโทษเรื่องในรถด้วยนะคะ”

แล้วค่อมศีรษะเพื่อขอโทษ แต่ด้วยน้ำหนักของเป้ซึ่งสะพายอยู่ ทำให้เสียการทรงตัวเล็กน้อย

“ที่ต้องขอโทษน่าจะเป็นฮามูระมากกว่าล่ะมัง”

ผมรู้สึกได้ถึงน้ำเสียงที่ต่างไปจากปกติ จึงรีบพูดกับเด็กสาวตรงหน้า เพื่อเปลี่ยนเรื่อง “โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บนะครับ”

“แล้วทางสิ้นสุดแค่ตรงนี้หรือ”

ข้างหน้ามีรั้วต่อกันสองอันกั้นปิดถนนอยู่ และมีป้ายเขียนว่า ‘ห้ามเข้า’

“แต่ว่า”

เด็กผู้หญิงทำหน้าที่นางนแล้วขึ้นไปที่ริมทาง ไม่ไกลจากรั้วกั้นมีที่ว่างสำหรับให้รถเบียดสวนกันได้ ตรงนั้นมีรถยนต์จอดอยู่คันหนึ่ง ในรถว่างเปล่าไม่มีใครอยู่ คาดว่าคงจะจอดรอเอาไว้แล้วลงเดินไปต่อ เด็กผู้หญิงคงอยากจะบอกพวกเราเรื่องนี้

“ยังไงดีล่ะเนี่ย พวกเรามีฐานะที่เขตโยซิมิซึ่งอยู่ข้างหน้านี้ แล้วพวกเธอล่ะ”

อิรุโกะถามขึ้น เด็กผู้หญิงประสานมือทั้งสองข้างดูไปมายุกยิกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบด้วยสีหน้าจริงจัง “พวกเราก็มเหมือนกัน” ส่วนเด็กผู้ชายตัวผอมสูงมองมาทางพวกเราด้วยสายตาเหยียด ๆ

“คงจะไม่ใช่คนที่นั่นใช่ไหม อยู่มัธยมปลาย ไมสิ เรียนมหาวิทยาลัยรี”

“คุงิซาวะ พุดให้สุภาพหน่อย” เด็กผู้หญิงส่งเสียงปรามต๋่า ๆ

“...เป็นนักศึกษาใช่ไหมครับ”

เด็กผู้ชายเปลี่ยนคำพูดใหม่อย่างเสียไม่ได้ ดุลอำนาจระหว่างสองคนนี้น่าจะเอนเอียงไปทางเด็กผู้หญิงมากกว่า เมื่อมองใกล้ ๆ แม้เด็กผู้ชายจะตัวสูงกว่าผม แต่เพราะตัวผอมไม่ค่อยมีกล้ามเนื้อจึงดูบางเป็นพิเศษ ดวงตาที่ขี้นทำทางไม่พอใจอะไรอยู่ตลอดเวลา ทำให้รู้สึกเป็นคนเข้าถึงยาก

“ฉันคนซากิ ส่วนเขาชื่อฮามูระอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน พวกเธอเป็นเด็กม.ปลายใช่ไหม”

“ชื่อโทอิโรคะ ส่วนเขา”

“คุงิซาวะ อยู่โรงเรียนเดียวกับรุ่นพี่โทอิโรคะ”

“เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันเฉย ๆ นะ”

เด็กผู้หญิงพูดตัดบทคุงิซาวะ และส่งยิ้มเป็นนัยเพื่อกันไม่ให้พวกเราเข้าใจผิดว่าทั้งคู่คบหากันอยู่ แต่อิรุโกะเอียงคอถามด้วยความแปลกใจ

“พวกฉันมาโยซิมิเพราะต้องทำกิจกรรมชมรม แล้วพวกเธอมาเที่ยวกันหรือ แค่สองคนเนี่ยนะ”

อิรุโกะสงสัยว่าทั้งคู่น่าจะมึนเงื่อนงำที่รู้จักกันแค่สองคน จึงตั้งใจเน้นคำว่า *แค่สองคน* เพื่อไม่ให้เสียงตอบว่า ‘แค่มาเที่ยวเฉย ๆ’

ทั้งคู่ติดกับที่วางเอาไว้ตามคาด

“เปล่าค่ะ” โทอิโระปฏิเสธ

“ใช่แล้วครับ” คุณซิซาวะผงกหัวรับ

จับได้ว่าคุณซิซาวะโกหก แต่คนที่พลาดคือโทอิโระ ทั้งคู่หันมามองหน้ากันเมื่อรู้ตัวว่าถูกจับโกหกได้ คุณซิซาวะเป็นคนที่ได้สติกลับมาก่อน

“ก็แค่มี่เรื่องที่ยากสืบดูหน่อยนะ พวกผมมีข้อมูลเกี่ยวกับที่นี่ซึ่งบอกใครไม่ได้อยู่ในมือ”

“คุณซิซาวะ” โทอิโระพูดปรามรุ่งน่องซึ่งกำลังพูดอวดภูมิ

ส่วนผมรู้สึกรำคาญอยู่ในใจลึกๆ คนโง่งที่มีข้อมูลลับไม่อยากจะบอกใคร แต่ดันเที่ยวบอกคนอื่นว่า ‘มี’ แต่บอกคนอื่นให้รู้ไม่ได้’ แบบนี้ก็มีด้วยหรือ เด็กผู้ชายคนนี่กำลังเรียกร้องความสนใจจากพวกเรา และคงรู้สึกผยองอยู่ในใจที่ได้แหย่พรายความลับนั้น แต่อิรุโกะตอบกลับง่าย ๆ อย่างไม่แยแสอีกฝ่ายว่า “งั้นก็ลำบากเหมือนพวกเราเลยนะ” เป็นการตีแกลหน้าคุณซิซาวะ

จากนั้นมองไปที่กระเป่าซึ่งโทอิโระสะพายอยู่แล้วถามว่า

“ว่าแต่ คุณโทอิโระอยู่ชมรมจิตรกรรมหรือ”

โทอิโระยิ้มปาก พวกเรารู้ว่าในกระเป่าใบนั้นมีสมุดวาดรูป ซึ่งหมายความว่าหล่อนรู้ตัวแล้วว่าถูกพวกเราเห็นตอนวาดรูปบนรถบัส

“คะ แต่ฝีมือยังแย่อยู่ เลยพยายามหัดวาดทุกวัน”

“งั้นหรือ เป็นคนขยันจังเลยนะ”

อิรุโกะไม่ได้ถามอะไรมากไปกว่านั้น ที่จริงก็คงจะอยากถามเรื่องราววาดใจจะขาด แต่คงพิจารณาจากการสนทนาเมื่อครู่ที่ พวกเราคงจะไม่ได้ข้อมูลอะไรมากไปกว่านี้แล้ว

“เอาละ”

ผมพูดเสียงดังเพื่อเบนความสนใจแล้วมองไปที่รั้วกันตรงหน้ารั้วกันมีเชือกผูกติดไว้กับแนวต้นไม้ข้างทางเพื่อไม่ให้โดนลมพัดจนล้ม แต่ก็มีช่องว่างหลายแห่งพอจะลอดผ่านไปได้ ผมมองรั้วให้แน่ใจว่าไม่มีป้ายชื่อบริษัทก่อสร้างหรือหน่วยงานรัฐซึ่งรับผิดชอบติดอยู่ ไม่มีข้อมูล

ว่าเอาหัวมาถักไว้เพื่ออะไร แต่การเอาหัวมาถักไว้บนทางสาธารณะโดยไม่บอกเหตุผล ก็ไม่จำเป็นต้องทำตาม ผมมองหน้าอิรุโกะแล้วต่างคนต่างพูดว่า

“ช่วยไม่ได้ละนะ”

“ช่วยไม่ได้”

พวกเราพยักหน้าให้กันแล้วลอดหัวกันผ่านไป ต่อมาพวกโทอิโระและคางิซาวะก็ทำตาม

เดินมาได้ไม่นานนัก ป่าละเมาะด้านขวาก็ขาดช่วงไป จึงมองเห็นได้สะดวกขึ้น ตอนนี้พวกเราอยู่กลางภูเขา มองลงไปเห็นที่ราบกลางหุบเขา ซึ่งมีเนินเขาเล็กๆ อยู่เป็นหย่อมๆ อย่างสลับซับซ้อน แต่พบจะไม่มีที่ราบ และบริเวณที่ราบอันน้อยนิดนั้น มีไร่นาและบ้านมุงหลังคากระเบื้องตั้งอยู่เป็นหย่อมๆ ตรงนั้นแหละที่เรียกว่าเขตโยซิมิ

นับบ้านคนได้ไม่ถึงสิบหลัง ข้อมูลของเขตโยซิมิเพียงแค่นี้ยังไม่เพียงพอ แต่มาถึงจุดหมายปลายทางได้ก็ทำให้พวกเรารู้สึกเบาใจขึ้นได้ระดับหนึ่ง

“ก่อนอื่น ถ้าได้คุยกับใครในหมู่บ้าน ก็น่าจะช่วยได้เยอะ”

อิรุโกะเพิ่มพ้ำ โทอิโระพยักหน้ารับ พวกเราไม่รู้แน่ชัดว่าเป้าหมายของพวกโทอิโระคืออะไร แต่ก็น่าจะเป็นการหาข้อมูลเหมือนพวกเรา พวกเรตกลงกันว่าจะตอบคำถามไปตามตรง เผื่อว่าจะถูกถามเรื่องหัวกันจากชาวบ้าน จะได้ไม่เป็นที่สงสัย จากนั้นพากันเดินเข้าสู่เขตโยซิมิ

ทว่า สุดท้ายเรื่องที่เรากังวลใจกันก็เป็นเพียงแคความกังวลเกินกว่าเหตุ

เพราะไม่ว่าพวกเราจะเดินทางคนในหมู่บ้านจนทั่วพื้นที่เท่าที่ตามองเห็น ก็ไม่พบใครเลย

2

“เด็ก ๆ โทษทีนะ ขอหยุดพักประเมินเหตุการณ์หน่อย ฉันเจ็บเท้า”

หลังจากเดินทางในภูเขาว่าหนึ่งชั่วโมง ทำให้สิริโกะร้องโอดโอยไม่เหมือนทุกที แล้วนั่งลงตรงหน้าตู้ไปรษณีย์เก่า ๆ

สิริโกะใส่รองเท้าผ้าใบที่ไม่ค่อยจะได้ใส่เพื่อให้เดินได้สะดวก พอเหยียดขาออกเผยให้เห็นรอยหยักที่พื้นรองเท้า น่าจะเป็นรุ่นที่ทำมาสำหรับออกกำลังกาย ถึงกระนั้นการใส่รองเท้าใหม่ที่ยังไม่คุ้นเคยดีประกอบกับเดินขึ้นลงเขา ทำให้เสียพลังไปมาก

“เด็ก ๆ อะไรกันคะ อายุพวกเราไม่ต่างจากคุณสิริโกะเท่าไรเลยนะ”

โทอิระหัวเราะแล้วทุดนั่งลงตรงนั้น อาจเป็นเพราะดวงอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำลง ทำให้ยิ่งรู้สึกหนาว จนเห็นลมหายใจกลายเป็นไอสีขาว

พวกเราสี่คนแยกย้ายกันเดินสำรวจจนทั่วทางเดินในหมู่บ้านและเนินเขา พบบ้านคนรวมกันได้สิบสองหลัง บางหลังอยู่อีกด้านของภูเขา ถ้าไม่เดินอ้อมไปก็จะไม่เจอ บางหลังตั้งอยู่แถวทางแยกทำให้เดินหาลำบาก บ้านที่หาพบก็เดินเข้าไปดูแล้วทุกหลัง แต่ไม่เจออะไร พวกเราไม่เพียงแต่กดกริ่งเท่านั้น ยังเคาะประตูและตะโกนเรียกอีกด้วย แต่ไม่ว่าจะเป็นบ้านหลังไหน ต่างก็ปิดล็อกกุญแจเงียบ ทั้งหน้าต่างและกันสาดก็ปิดสนิทไม่มีร่องรอยของผู้อยู่อาศัยที่นี่เลย

แน่นอนว่าสถานที่ที่พวกเรากำลังตามหาอยู่ก็ไม่มีเช่นกัน

“หรือว่าคนที่นี้จะออกไปทำงานช่วงฤดูหนาวกันนะ”

เหตุผลที่คิดอย่างนั้นเพราะที่จอดรถในบ้านหลายหลังว่างเปล่า หมายความว่าเจ้าของบ้านขับรถยนต์ออกไปข้างนอก แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องขับรถผ่านแนวรั้วกันที่พวกเราผ่านมาแน่ ๆ การจะขยับรั้วเพื่อผ่านทางทุกครั้ง แล้วเอาเชือกผูกปิดทางไว้เหมือนเดิมก็ดูเป็นเรื่องลำบาก

แต่หากนั่งรถออกไปโดยไม่กลับมาสักช่วงเวลาหนึ่ง ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนัก

พวกโทอิโระพยักหน้ารับพร้อมกับพูดว่า “ก็จริงนะ” แต่ฮิรุโกะ
ซุกมือลงในเสื้อแจ็คเก็ตชนเบ็ดสีขาวย พันฝ่าฟันคอสีดำผืนใหญ่ขึ้นมา
จนถึงจุมูกคล้าย ‘ตุ๊กตาล้มลุก’ กลับแย้งขึ้นว่า

“ทั้งไรนาและสวนหน้าบ้านมีการดูแลอย่างดี อย่างน้อยก็น่าจะ
ทิ้งไปได้ไม่นานนัก มีผลผลิตการเกษตรที่ยังไม่ได้เก็บด้วย ไม่น่าจะมีคน
ทิ้งบ้านไปทั้งๆ แบบนี้”

“นั่นก็อาจจะออกไปทำธุระก็ได้”

“ออกไปกันทั้งหมดหมู่บ้านเลยเนี่ยนะ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ไม่ต้อง
ปิดบ้านแน่นหนาขนาดนี้”

โทอิโระจ้องมองฮิรุโกะด้วยสายตาเป็นประกาย รวากับเป็นการ
มองด้วยความนับถือ

“คิดไปถึงขนาดนั้นเลยนะคะ พวกเราแค่เดินหาคนก็ไม่มีเวลาติด
อะไรแล้ว”

“ถึงจะจินตนาการไปไกลแค่ไหน แต่ไม่มีใครอยู่ก็ไม่มีความหมาย
อะไรนะ”

คุจิซาวะทำท่าทางไม่พอใจ แต่โทอิโระมองเขม่นใส่จึงยอมเสียบ
ช่างแข็งแกร่งจริงๆ

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ก่อนจะหาสถานที่ซึ่งเป็นเป้าหมายของเราพบ
คงต้องไขปริศนาการหายตัวหมู่เสียก่อน ถ้าพูดถึงปริศนาการหายตัวหมู่
ก็ต้องพูดถึงเรือแมรี่ เซเลสท์ที่ถูกพบในสภาพเรือเปล่าไม่มีลูกเรือเลย
สักคนเดียว ไม่สิ คราวนี้น่าจะคล้ายเหตุการณ์ที่หมู่บ้านอันจิคุนิ ชาว
อินุอิติดกว่าสามสิบคนในหมู่บ้านทางเหนือของแคนาดาหายตัวไปอย่าง
ไร้ร่องรอย และถ้าเป็นนิยายแนวลึกลับสืบสวนละก็ต้องเป็นเรื่อง ‘And
Then There Were None’ (ชื่อไทย-จนศพสุดท้าย) ของอากาธา คริสตี้
ขณะที่ผมอยากจะพูดออกไปแบบนั้น โทอิโระก็ทำตาโตขึ้นไปยัง

ทางเดินจากภูเขาที่พวกเราสัญจรมา

“นั่นไง เจอแล้วชาวบ้านหมายเลขหนึ่ง”

ใบหน้าบ่งบอกความเหนื่อยล้าต่างหันไปทางเดียวกัน ปลายทางที่เด็กผู้หญิงชี้ไปมองเห็นเงาคนตัวเล็ก ๆ กำลังเดินลงทางลาดชัน คนที่เห็นใส่เสื้อแจ็คเก็ตมอเตอร์ไซค์สีดำน่าจะเป็นผู้ชาย ระยะทางห่างออกไปประมาณร้อยเมตร ยิ่งใกล้ก็ต้องจับตัวไว้ให้ได้ก่อนที่จะหลบเข้าบ้านไป

“ขอโทษนะครับ ช่วยรอก่อน”

พวกผมรีบตะโกนเรียกแล้ววิ่งออกไป

เขาคงตกใจที่ถูกคนสี่คนซึ่งหอบข้าวของสัมภาระวิ่งเข้ามาเรียกตัวไว้ แต่ก็พูดออกมาในที่สุด

“พวกคุณเป็นคนที่นี้หรือครับ”

หากโลกนี้เป็นการ์ตูน พวกเราคงจะพากันหงายหลังตั้งแน่ ๆ คำถามสร้างความผิดหวังทำให้พวกเราหยุดวิ่ง

“ฮิรุโกะ”

ความผิดพลาดครั้งนี้ทำให้ฮิรุโกะแพ้งงน้ำหนักร่างของกระเป่า เซลล์มหายใจ เขาช่วยพยุงฮิรุโกะลุกขึ้นแล้วถามต่อ

“ระ หรือว่ามาโยซิมิเป็นครั้งแรก”

“ใช่แล้วครับ”

มาถึงตอนนี้ โทอิระโพล่งขึ้นว่า “นั่นไง” พร้อมกับทำหน้าที่ผิดหวัง คิวซาวะถอนหายใจเสียดัง ส่วนชายคนนั้นมองไปรอบ ๆ พวกเราแล้วพูดความรู้สึกออกมาตามตรง

“ทำไม่ต้องทำท่าทางผิดหวังกับผมขนาดนี้ด้วยล่ะครับ”

ชายหนุ่มสวมเสื้อแจ็คเก็ตมอเตอร์ไซค์อายุราวยี่สิบปลาย ๆ หรือสามสิบต้น ๆ แนะนำตัวเองว่าชื่อโอจิแล้วเสยผมสลับแบนไปตามรอยหมวกกันน็อกให้เข้าทรง เขารูปร่างโปร่งและสูงกว่าฮิรุโกะเล็กน้อย แต่ก็

ค่อนข้างตัวเล็ก ผิวขาว ผมสีฟางขาวปลิวไปตามลม จมูกโด่งเป็นสัน ไม่เหมือนคนญี่ปุ่น ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาและดูมีราศี

“ผมขี่รถบิ๊กไบค์ตระเวนท่องเที่ยว แต่ลืมเติมน้ำมัน พอวิ่งมาถึงนี่ ก็น้ำมันหมดนะ ในภูเขาแบบนี้คงจะไม่มีปั้มน้ำมันแน่ๆ เลยอยากจะขอแบ่งจากคนแถวนี้”

จากนั้นเขาเล่าว่าจอดรถมอเตอร์ไซค์ไว้ที่ปากทางเข้าหุบเขา แล้วเดินผ่านรั้วกันเข้ามาเหมือนกับพวกเรา

พวกเขาอธิบายว่าไม่พบใครในหมู่บ้านนี้เลย ทำให้เขาขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“เป็นเรื่องแปลกประหลาดจริงๆ ถ้าเป็นแบบนี้ผมคงลำบากมากแน่ๆ”

ขณะที่ทุกคนเงิบ คุจิชาวะพูดว่า

“เหมือนกับหมู่บ้านสูงิซาวะเลยนะครับ”

ช่างเป็นการยกตัวอย่างแปลกๆ เพราะไม่ค่อยมีคนรู้จักหมู่บ้านนี้

“ฮามุระ หมู่บ้านสูงิซาวะนี้เป็นยังไงหรือ”

“ก็เป็นตำนานเมืองยอดนิยามเมื่อนานมาแล้วนะครับ เรื่องมีอยู่ว่าคนในหมู่บ้านนั้นลุกขึ้นมาฆ่าคนอื่นๆ ในหมู่บ้านตายหมด เหลือแต่หมู่บ้านร้าง แล้วหมู่บ้านนั้นก็ถูกลบออกจากแผนที่ไป แต่บังเอิญมีคนหลงป่าไปพบเข้า เลยเกิดข่าวลือล่ะครับ”

แน่นอนว่าไม่มีหมู่บ้านแบบนี้อยู่จริง น่าจะมีต้นตอมาจากหมู่บ้านซึ่งถูกใช้เป็นที่เกิดเหตุในนิยายเรื่องหนึ่ง

พอพูดจบ คุจิชาวะคงจะคิดว่าเรื่องที่ตัวเองยกมาได้รับความสนใจ จึงรีบพูดต่อ

“จนถึงตอนนี้หมู่บ้านนั้นก็ยังเป็นหมู่บ้านผีสิง คนที่เข้าไปลองดีก็จะโดนอาถรรพ์จนเสียชีวิต ไม่ก็หายตัวไปอย่างลึกลับ”

“พอๆ ไปได้แล้ว”

โอจิจึงจะกลัวเรื่องผี จึงทำท่าทางไม่ชอบใจอย่างมาก

“คุณสาวะไม่ต้องพูดเรื่องไร้สาระเลยนะ” โทอิโรตัดบทด้วยความรำคาญ

กว่าจะถึงเวลารถบัสมา ยังมีเวลาอีกเกือบสองชั่วโมง พวกผมพากันออกเดินตามหาคนในหมู่บ้าน แต่ทั้งฮิรุโกะและโทอิโรคงจะมองว่า ‘ไม่มีทางจะเจออะไรใหม่ๆ จึงออกตัวซ้ำกว่าคนอื่น

ส่วนโอจิจิที่บ้านบนเนินที่มีรถมอเตอร์ไซค์จอดอยู่ จึงทูปประตูดูเรียก แต่เมื่อไม่มีการตอบรับใดๆ ก็ทำหน้าผิดหวัง

“ไม่มีกุญแจ ก็เปิดถังก้ำมันไม่ได้สินะ”

แล้วก็เดินไปลูบๆ คลำๆ รถมอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่

“ทำอะไรอยู่นะ”

ทันใดนั้นเอง พวกเราได้ยินเสียงตะโกนด้วยความโกรธดังมาจากด้านหลัง ทั้งโอจิจิและพวกเราต่างสะดุ้งตกใจหันไปทางต้นเสียง เห็นคนสามคนกำลังเดินลงมาจากทางลงเขาเมื่อครู่ เป็นผู้หญิงหนึ่ง ผู้ชายหนึ่ง เด็กอีกหนึ่ง

“พวกคุณไม่ใช่คนแถวนี้สิน่า แล้วเข้ามาทำอะไรในบ้านคนอื่นนะ”

คนที่กำลังชักพวกเรายู่ เป็นหญิงสาวใส่เสื้อโค้ตสีแดงเลือดหมู รองเท้าก็สีแดง ถ้าดูให้ดี ๆ ผมก็ออกสีแดงด้วย สิ่งเดียวที่มีสีสุภาพเรียบๆ คือดอกเบญจมาศห่อด้วยหนังสือพิมพ์สำหรับไหว้หลุมศพ...แต่พอมองอีกทีก็พบว่า แม้แต่เล็บมือก็ทาสีแดง

“อย่าเข้าใจผิดครับ ก็แค่อยากจะขอแบ่งน้ำมันรถหน่อยนะ คุณอยู่บ้านหลังนี้หรือเปล่า”

โอจิจิรีบกล่าวเพื่อแก้ตัว

ส่วนฮิรุโกะรีบเสริมให้ เพราะคงคิดแล้วว่า ดีกว่าจะบอกว่า ‘มาหาอาคารที่ทำการวิจัยขององค์การปริศนา’

“พวกเราเดินหาคนในหมู่บ้านอยู่นานแล้ว แต่ดูเหมือนจะออกไป

ข้างนอกกันหมดทุกหลังเลย”

โทอิโระและคางุซาวะคอยพยักหน้ารับเป็นกำลังเสริมอยู่ข้างหลัง

“พวกเรานะ ‘เคยเป็นคนหมู่บ้านนี้’ วันนี้แะมาแค่ให้หัวลมศพ ไม่ได้อยู่บ้านเดิมที่นี่แล้วนะ แต่ที่บอกว่าทุกคนออกไปข้างนอกกันหมด นี่หมายความว่ายังไง แล้วรั้วกันกะกะตรงทางเข้านั้นไม่ใช่ฝีมือพวกคุณ หรือหรือ”

หญิงสาวมองไปรอบๆ ด้วยความระแวง คงจะรับรู้ถึงความผิดปกติ รั้วที่แะแววผู้คนอาศัยอยู่ที่นี่อย่างที่เราได้อธิบายไว้ สีหน้าบ่งบอกถึงความกังวล คำพูดของหล่อนหมายความว่า ปกติรั้วกันไม่ได้ถูกวางไว้แบบนั้น

สาวชุดแดงซึ่งอ้างว่าเป็นผู้เคยอาศัยน่าจะอายุประมาณยี่สิบกลางๆ ใบหน้าขาวสวยได้รูป ตาสองชั้นเด่นชัดและดวงตากกลมโต อาจจะเป็นอดีตของผมเองก็ได้ ทั้งการแต่งตัวดูขาดและแต่งหน้าจัด ทำให้ดูเหมือนพวกผู้หญิงทำงานกลางคืน ส่วนผู้ชายอายุราวๆ ห้าสิบที่ยืนอยู่ด้านหลัง รูปร่างตัวมกลม หน้าใหญ่ แต่ตาหยาเล็ก ปากเหยียดตรงตลอดเวลาทำให้ดูเหมือนคนหัวแข็งพอสมควร เขาใส่เสื้อแจ๊คเก็ตหนาเตอะทับชุดสูทเป็นทางการ ดูเหมือนคนที่เพิ่งกลับจากงานศพ เด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ประมาณเด็กประถมหลบอยู่ข้างหลังน่าจะเป็นลูกชาย

แต่สาวชุดแดงกับชายวัยกลางคนไม่น่าจะเป็นสามีภรรยากัน อายุก็ห่างกันมาก แถมยังยืนห่างกัน สื่อให้เห็นถึงระยะห่างทางจิตใจทั้งคู่ได้ดี

สาวชุดแดงคงจะสังเกตเห็นสายตาที่กำลังมองอยู่ จึงถอนหายใจ แล้วพูดต่อ

“ระหว่างขับรถอยู่บนเขา ก็เจอสองคนนี่รถเสีย ยืนโบกรถอยู่ เลยรับมาด้วยนะ แถวนี่ไม่มีสัญญาณมือถือ ถ้าไม่ใช่โทรศัพท์บ้าน ก็จะไม่เรียกขอความช่วยเหลือไม่ได้” แล้วหันไปทางฮิรุโกะ

“หาหมดแล้วทุกหลังใช่ไหม”

“น่าจะไม่มีใครทั้งหมด แต่เดินดูมาสิบกว่าหลังแล้ว ช่วงนี้อาจจะมีอะไรพิเศษที่ต้องทำให้ออกไปทำงานที่อื่นกันหรือเปล่า”

“เป็นไปไม่ได้หรอก”

สาวชุดแดงปฏิเสธอย่างมั่นใจ แล้วยกมือขึ้นแตะหน้าผากใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ ก็พูดประโยคปริศนาขึ้นมา

“ที่บ้านของท่านซากิมิ...ลองไปบ้านที่อยู่อีกฝั่งของแม่น้ำไซโคนาชิมาหรือยัง?”

ผมกับอิรุโกะมองหน้ากัน แม่น้ำที่ว่าพวกเรายังไม่เคยเห็นเลย อยู่ที่ไหนกันนะ

พวกเราเจียบไปพักใหญ่ เด็กมัธยมปลายทั้งสองคนก็มีการตอบสนอง

“เมื่อไหร่ พุดถึงซากิมิไซโหมะ”

“อยู่ที่นั่นจริง ๆ ด้วยสินะ”

คำว่า ‘จริง ๆ ด้วย’ นั้นแสดงให้เห็นว่าเป้าหมายของทั้งคู่คือคนที่ชื่อซากิมิแน่นอน

แต่จะเป็นคนชื่อซากิมิ หรือซากิมิที่แปลว่าผู้ยังรู้อนาคตกันล่ะ พวกผมใจเต้นเพราะรู้สึกถึงสัญญาณบางอย่าง

“พวกเธอนะ มีธุระกับท่านซากิมิหรือ”

สาวชุดแดงทำเสียงเข้มขึ้น โทอิโระคงจะรู้สึกได้ จึงรีบกลบเกลื่อน

“จะว่ามีธุระก็ไม่เชิง แค่คิดว่าอยากจะพบสักครั้งนะ”

“ก็ไม่รู้หรอกนะว่าคิดอะไรอยู่ แต่ถ้ามาเล่น ๆ ละก็ ขอให้กลับไปได้แล้ว ไม่มีเรื่องดีหรอก”

พอถูกตัดเยื่อใย คนที่ยื่นมือเข้าช่วยหนุ่มสาวทั้งสองคือโอจิ

“ถ้ายังมีคนเหลืออยู่ที่นั่นละก็ พอลจะแนะนำให้ผมรู้จักก็ได้ไหม ผมลำบากจริง ๆ”

“อะ ฉันทงเองก็ขอรับรองด้วย”

โทกิโระก้มหัวขออภัย คุณซาวะก็ก้มหัวขออภัยเช่นกัน
แม้กระนั้น สาวซูดแดงยังมีที่พำล้งเลอยู่พักหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ยอม
ช่วย

“ทำไงได้ล่ะ หลุมศพที่ฉันจะไปไหวก็อยู่ทางเดียวกันด้วย แต่
พวกเธอต้องบอกชื่อมาก่อน ฉันชื่อโทกิโระ อากิโกะ”

พวกเราทำตามที่โทกิโระบอก โดยผมเริ่มแนะนำตัวเป็นคนแรก
ตามด้วยอิรุโกะ คุณซาวะ โทกิโระ และโอจิ

ทำให้พวกเราได้ว่าชื่อตัวของคุณซาวะคือชินบุ ส่วนโทกิโระชื่อ
มาริเอะ และโอจิชื่อทาคาชิ

สุดท้ายสองพ่อลูกก็แนะนำตัว

“ผมชิซึตะ อิวาโอะ เป็นอาจารย์สังคมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย และ
นี่ลูกชายผมชื่อจุน”

เด็กชายพอถูกเรียกชื่อจุน ก็รีบหลบหลังผู้เป็นพ่อ แล้วจ้องมอง
อิรุโกะเขม็ง แต่สุดท้ายก็ก้มหัวทักทาย

“ผมทิ้งของมีค่าไว้ที่รถนะ ขอไปเอามาก่อนนะ”

โทกิโระถอนหายใจและพูดอย่างเบื่อ ๆ ใส่โอจิซึ่งหันหลังกำลังจะ
เดินจากไป

“บ้านนอกแบบนี้ไม่มีใครขโมยหรอก ทิ้งไว้อย่างนั้นแหละ”

แต่ที่ไวกว่าคำพูดก็คือ โทกิโระก้าวเดินนำหน้าออกไปแล้ว

พวกเราเดินตามโทกิโระ หญิงสาวซูดแดงไปได้สักพัก ก็เห็นบ้าน
คนสองหลังที่เชิงเขา เป็นบ้านที่พวกผมเข้ามาดูครั้งหนึ่งแล้ว แต่หล่อน
กลับเดินอ้อมบ้านไปด้านหลัง พอเดินเข้าไปในสวนหลังบ้าน ก็เห็นบันได
ไม้ตัดขวาง พวกเราพลาดตรงนี้ไปจริงๆ

โทกิโระอธิบายว่า พอข้ามเนินเขาลูกนี้ไป ก็จะเจอแม่น้ำโซโคนาชิ
ข้ามสะพานไปอีกฝั่งจะเป็นบ้านของคนที่ถูกเรียกว่าซากิมิ

“ทางขึ้นเขาอีกแล้ว”

ถ้าไม่นับจุน คุจิซาวะซึ่งอายุน้อยที่สุดเริ่มบ่น โทกิโระจึงรีบปรามด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า “งั้นก็รออยู่ตรงนี้แหละ”

ระหว่างทางมีสุสานเก่า ป้ายหลุมศพตั้งเรียงรายอยู่ตรงกลางหุบเขา มองเห็นทั่วทั้งบริเวณเขตโยชิมิ โทกิโระรีบไหว้หลุมศพหนึ่งแล้วกลับมาเดินนำทางให้พวกเราอย่างเดิม ฮิรุโกะหันไปพูดกับหล่อน

“ขอโทษนะคะ อุตส่าห์มาไหว้หลุมศพบรรพบุรุษแท้ๆ แต่ต้องมานำทางให้พวกเราด้วย”

โทกิโระเพียงแค่มองกลับตามอง แล้วพูดต่อ “ไม่เป็นไรหรอก มันก็แค่ธรรมเนียมนะ” จากนั้นหล่อนก็เปลี่ยนเรื่องพูด

“ในสายตาคงคุณแล้ว แถวนี่คงเป็นบ้านนอกที่ห่างไกลความเจริญมากเลยสินะ เคยคิดไหมว่าทำไมถึงยังมีคนอาศัยอยู่ที่นี่”

พอหล่อนพูดจบ ชิซิดะ ชายร่างท้วมซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าผมก็เอ่ยขึ้นแต่เป็นคำตอบที่ฟังดูไม่ค่อยพอใจนัก

“ก็คงเพราะสมัยก่อน มีพวกเฮเกะหนีสงครามมาอาศัยอยู่น่ะสิ เป็นเรื่องที่ลือกันทั่วทั้งญี่ปุ่นนั่นแหละ ไม่ได้แปลกอะไรเลย”

“อืม ก็อาจจะใช่ล่ะ” โทกิโระพยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยพอใจเท่าไร “คงจะมีหมู่บ้านอยู่มาตั้งแต่โบราณ แล้วเกิดสงครามขึ้น พวกทหารหนีรบจากสงครามก็เข้ามาหลบที่นี่เพราะกลัวตาย จากนั้นสร้างหมู่บ้านที่อีกฝั่งของแม่น้ำไซโคนาชิเพื่อซ่อนตัวแล้วก็หาของป่า เผาถ่านเพื่อประทังชีวิต เป็นเรื่องที่ได้ฟังตอนเด็กๆ จนเบื่อเลยละ แต่หมู่บ้านนั้นหายไปตั้งแต่ก่อนที่พ่อฉันจะเกิดซะอีก”

ได้ยินอย่างนั้น คุจิซาวะที่เดินอยู่ข้างหลังก็ตะโกนมา

“เดี๋ยวลี ก็มีซากิมิอยู่นี่นา”

“พูดให้มันสุภาพหน่อย” โทกิโระส่งเสียงตำหนิ

“...ก็ มีท่านซากิมิอยู่ไม่ใช่หรือครับ”

ทั้งคู่ดูเหมือนพี่สาวกับน้องชายมากกว่าที่จะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องที่
โรงเรียน

“ท่านซาก็มีมาอยู่หลังจากที่คนในหมู่บ้านหายไปหมดแล้วนะ ตอนนี้อยู่ที่นั่นคนเดียว”

“หมู่บ้านนั้นชื่ออะไรหรือคะ” ฮิรุโกะถาม

“ชื่อหมู่บ้านเหมือนกัน แต่ว่าพวกเราเรียกสถานที่ที่ท่านซาก็มีอาศัยอยู่อีกชื่อหนึ่ง”

โทกิโนะหันมามองพวกเราก่อนที่จะกล่าวชื่อนั้นออกมา

“กล่องดวงตาปีศาจ”

3

พวกเราเดินตามโทกิโนะตามทางขึ้นเขามาจนสุด ตรงนั้นเป็นหน้าผาสูงชัน มองเห็นแม่น้ำเบื้องล่างอยู่ลิบๆ สายน้ำไหลเชี่ยวกรากกระทบหินผา กระจายเป็นละอองสีขาวฟุ้งไปทั่วทั้งพื้นน้ำ

เมื่อเดินลงไปตามแนวหินผาจนสุดทาง ก็มองเห็นสะพานข้ามไปอีกฝั่ง พอเห็นอย่างนั้น จุนลูกชายของชิซิดะก็พูดเสียงสั่นเครือ

“ต้องข้ามสะพานนี้หรือ”

“ไม่รู้ว่าจะพานี่สร้างขึ้นเมื่อไร แต่สะพานกว้างขนาดรถเล็กๆ วิ่งผ่านได้คันเดียว แถมนี่สภาพทรุดโทรมจนไม้เปลี่ยนเป็นสีดำ มองจากตรงที่ยืนอยู่ก็เห็นได้ชัดว่าแผ่นไม้มีรอยแตกอยู่ทั่ว ถ้าเป็นในหนึ่งละก็ทันทีที่เหยียบลงไป ทั้งสะพานก็คงจะพังร่วงลงสู่พื้นเบื้องล่างแน่นอน

แต่คนเป็นพ่อหายใจลึกๆ ทำตัวเป็นปกติก่อนจะบอกว่า

“ไม่ต้องห่วง แค่คนเดินข้ามไม่กี่คน สะพานไม่พังหรอก กลัวอะไรไร้สาระ”

ณ สำนัก 'กล่องดวงตาปีศาจ' คนแก้คนเผชิญเจ้าสำนัก "แม่
เฒ่าผู้หยั่งรู้" พร้อมคำทำนายที่ผู้คนต่างพากันหวาดกลัว

สามระ ยูซุรุ เคนซากิ ฮิรุโกะ และคนอีกเจ็ดคน ได้รับคำ
ทำนายต้อนรับว่า "อีกสองวันข้างหน้า จะมีคนตายที่นี่สี่คน"

สะพานไม้ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวที่เชื่อมต่อกล่องดวงตาปีศาจ
กับโลกภายนอกถูกไฟไหม้จนร่วงหล่นสู่แม่น้ำอย่างปริศนา ผู้มาเยือน
รายหนึ่งเสียชีวิต สร้างความหวาดกลัวและความสับสนวุ่นวายเข้า
ใจทุกคนทั้งเก้า ซึ่งถูกขังไว้ในพื้นที่ปิดตาย

หนึ่งในผู้มาเยือนสารภาพกับสามระว่า ตนเองก็เป็นผู้หยั่งรู้
อนาคตเช่นกัน...

เหลือเวลาในโลกปิดตายซึ่งคล้ายกล่องใบเล็กๆ นี้ อีกเพียง
48 ชั่วโมงเท่านั้น คู่หูนักสืบจะไขปริศนาเพื่อเอาชีวิตรอดจากคำ
ทำนายของผู้หยั่งรู้ทั้งสองได้สำเร็จหรือไม่?

ภาคต่อของซีรีส์นิยายลึกลับสืบสวน 'ฆาตกรบ้านพักคนตาย'
ผลงานของนักเขียนดาวรุ่งพุ่งแรงแห่งศตวรรษที่ 21

Cover Illustration: Shiho Enta
Cover design: Kumi Suzuki

ทดลองอ่าน

@booktime

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0335-5

www.booktime.co.th

SN 0032

329.-